ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Suchánek_Petr_Pesos-Komando_smrti .pdb

PDB Name: Petr Pesos Suchánek - Komando
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Petr Pesos Suchánek - Komando smrti

Kapitola I. JEDNOTKA
Byla chvíle po rozbřesku. Paprsky ranního slunce polaskaly hroty pík strážní jednotky a rozlily se po zdupaném písku KERDSKÉ káznice Stál jsem před chumlem otrhaných mužů a můj pohled přejížděl po vychrtlých a zavšivených troskách. To byli vojáci. Kdysi.
"Chlapi. Jmenuji se Darober Dabert. Mám pro Vás nabídku..."
nezdálo se, že by má slova měla na tu bandu nějaký efekt. Stálo tam 70 postav, a všechny oči se upíraly na mne. Viděl jsem hodně utrpení a ještě více jsem ho způsobil, ale i na mě tento pohled zapůsobil. V těch zaprášených obličejích na mě zírali jejich oči, byly kalné a bez soucitu, bez naděje, bez života... A právě proto jsem byl spokojený, Já Darober Dabert, seržant veterán...
Když jsem mluvil k této spodině, vzpomínal jsem na své divoké mládí a srovnával tyto muže se sebou samým. Před 25 lety. Já jsem byl ale mladý a plný ideálů a také jsem měl velké štěstí. Patřil jsem totiž mezi Elsinorovi Rváče...
"...Možná nevíte, proč teďka stojíte tady, místo toho, abyste hnili ve vězení nebo na mučidlech. Dám Vám na výběr. Buď se vrátíte zpět," v jejich očích se nepohnul ani odraz slunce... "nebo půjdete se mnou. Buď zvolíte jistou smrt, nebo smrt v boji. Možná..."
Teprve teď se v jejich očích objevili ohníčky. byly to ale zlé ohníčky a hrozily v přerůst v požár. Tohle byli nejtěžší zločinci, zločinci, kteří se provinili na lidech, králi i bozích, Zločinci, kteří měly být popraveni.
"Najímám muže. Pod těmito podmínkami. Mí muži jsou nikdo. Neslouží ani králi ani Bohu. Slouží pouze a jenom mě. Já jsem váš vládce nad životem a smrtí, já jsem vaše jediná šance žít. Projdete peklem, proti kterému je vaše dosavadní utrpení jarnodenní oslavou. Na konci této cesty se nebudete bát ani boha, ani ďábla. Zemřít pro vás bude vysvobozením. Ale zemřete-li,a to vám slibuju, tak pouze jako svobodní muži. Mí muži."
Nerozhodně se protahovali, ale já viděl, jak si spousta z nich mne zápěstí, zápěstí se stopy po okovech. Úplně jsem jim viděl na očích, že počkají na sebemenší záminku, aby mě podřezali, a mohli zmizet. Jsou tak průhlední...
"Kdo souhlasí s podmínkami, tak ať jde za mnou, čeká nás ještě dlouhá cesta k našim ubikacím. Kdo nechce, ať tu zůstane, strážní se o vás již postarají. A o ty, kteří se ze sevřeného útvaru odchýlí ," a teď jsem se po nich pomalu rozhlédl, "se postarají hyeny a slunce. Jdeme."
Vyrazil jsem přímo do žhavého slunce. Mé boty se zabořily do písku já udělal první krok do strašné pustiny. Jmenovala se Sluneční výheň...
Za mnou se vydalo všech 70 mužů. Vybral jsem je tedy dobře, ale kolik z nich dojde dnes večer k cíli, to jsem skutečně nevěděl. Při monotónním pochodu jsem si ještě jednou přehrál, jak k tomuto experimentu vlastně došlo.
Seděl jsem v malé místnosti a upíjel z velkého džbánu rudého vína. Bylo Husté a nebylo moc studené. Míchal jsem si ho s pramenitou vodou.
"...Tak taková je naše situace, potřebuji oddíl mužů, kteří by se vydali na sever...Vybral jsem Vás jako velitele."
Muž domluvil. Byl malý, tak 160 coulů a jeho lebka odrážela plamen kahanu. Oblečení se podobalo nejspíše nějaké obnošené sutaně, a na nohou měl sandály. Vypadal strašně neškodně. Dokud se mu člověk nepodíval do očí. Ty byly studené. Neskonale studené a vědoucí. Neznaly slitování, lásku, emoce...
Tento muž se vlastně ani nijak nejmenoval, říkal jsem mu prostě Pane. A říkal jsem to s respektem.S respektem, který vyvolává strach.
"Ano Pane, Je mi ctí. Potřebuji 50 mužů, 1 rok a spoustu peněz."
"Jistě seržante, dám vám své nejlepší muže, i jeden rok a tady je poukaz na nelimitovaný výběr. Považuji naši debatu za skončenou, nebo máte nějaký problém ?"
"Ano Pane, problém je ten, že nepotřebuji vaše nejlepší muže ! Ale právě ty nejhorší !"
Muž se na mě ledově podíval. "Proč ?"
"Můj úkol není čajový dýchánek a proto si musím vzít chlapy, kteří jsou zlomení. Kteří už poznali porážku a které znovu skuji dohromady. Protože ocel se v místě sváru znovu neláme. Pane. Dejte mi přístup do nejhorší káznice a já si je vyberu. Sám."
Když jsem odcházel, měl jsem v kapse pergamen s plnou mocí a měl jsem prostředky k ovládnutí království. Samozřejmě pouze teoreticky...
Míjelo poledne a já šlapal dál a dál do pouště. Oni také šlapali. Okoralé rty a občasné klopýtnutí. Ale kdo by si lehl, už by nevstal.

Pro mě to byla odpolední procházka. V kvalitním oblečení a s mým výcvikem to nebylo nic neobvyklého. Proč jsem se dal vlastně ukecat na tuhle misi ? Nevím. Možná proto, že mě láká podívat se tak daleko na Sever, do míst, kam před lety odešel Elsinor. Podíval jsem se na své tetování. Už téměř vybledlo a byl jsem asi poslední, který ho nosil. Možná se tu už trochu nudím. Možná mě láká udělat z těchto zlomených mužů své následovníky. Možná..., nevím.
Další čtyři hodiny cesty a ve slunečním úpalu již na cestě zůstalo aspoň šest Chlapů. Zanedbatelné ztráty. Bez kapky vody, bez pořádného jídla, ale s nadějí... "Hej, Chlapi Tam, tam, kde se v rozpáleném vzduchu chvějí hory, Tam je náš cíl." Tato slova muže povzbudila. Ty hory vypadají, jako na dosah ruky. Ale jsou vzdáleny ještě dobrých 16 mil... tato zkušenost se jim ale bude hodit. V dlouhých pláních severu si budou muset poradit nejen s vražedným podnebím, ale i se smrtelně nebezpečnými protivníky. A na konci cesty nás čeká velké neznámo. Tam naše cesta vlastně doopravdy začne...
Kapitola II. VÝCVIK
61 mužů dorazilo na místo. Všichni jako podťatí padli na kamenitou půdu do stínu první zaprášené palmy. Přišel jsem ke skále a u paty jednoho balvanu jsem odkryl pouštní studnu. Nechal jsem je ještě hodinku vychladnout, to už se začalo stmívat a teprve potom jsem je po jednom vyvolával ke studni. Dva z nich nevstali...
"Napijte se !" Ani jsem nemusel rozkazovat. Zašel jsem kousek stranou a odstranil maskovací celtu z vchodu do malé jeskyně. Ven jsem vyházel 60 smotaných pokrývek. Jednu jsem si vzal a ostatní rozdělil mezi muže. V každé byl měch a vodu, zásoba jídla na dva dni a kus provazu. " Snězte jen polovinu jídla, kdo sní více, tomu bude zítra chybět !"
Jako hladoví vlci se vrhli na to jídlo. Nechal jsem do něj přimíchat spoustu tuku a nasekané zeleniny, takže bylo velmi výživné.
" Kde jsou ubikace ?" zeptal se jeden.
"Máte největší a nejkrásnější ubikace pod sluncem! Celou oblohu !" odpověděl jsem "A teď spát, stáváme brzo."
V noci jsem nespal a díval se, jestli se mě někdo nepokusí zabít, ale byli asi příliš unavení. Připravoval jsem si první proslov...
Nad obzorem se sotva objevila první známka světla a já už burcoval tábor."Hej bando ! vstávejte !", chodil jsem a kopal do ležících těl. Budili se s nadávkami na rtech a prokřehlí zimou, v noci tu totiž někdy zamrzá i voda. Teda pokud tu nějaká je.
Po zemi sedělo porůznu mnoho špinavých, zlomených pobudů. Zatím "Chlapi. Ode dneška začínáte nový život. Mě nezajímá proč jste byli odsouzeni k smrti. Mě nezajímá, jestli jste opravdu vinni, nebo to berete jako obrovskou křivdu... mě nezajímá vaše minulost. A Vás taky ne. Osobně jsem si Vás vybral pro svůj záměr a v něm jsme si všichni rovni. Já vás znovu zrodím ! Jako první vám dám nová jména! Ta stará už nic neznamenají. Pro království jste už mrtví !"
Rozdal jsem jim pergameny s jejich novými jmény. Viděl jsem jak se všichni různě rychle prokousali těmi několika slovy. Ani si nedovedete představit, jak bylo těžké najít dostatečný počet mužů, kteří uměli alespoň trochu číst. Mnoho z nich si ukazovali svá jména a smáli se, někteří si se zavřenýma očima znovu a znovu opakovali jak zní. Zeg, Kardel, Marwyn, Wolf, Johades, Jarwyk...
Potom se ale někteří podívali na svá jména pozorněji a porovnali to s druhýma. "proč ale naše druhé jméno je u všech stejné ? ´Leilá´ ?" zeptal se muž, který dostal jméno Johades. Jméno, které kdysi patřilo mému filosofickému příteli. Příteli, který byl rozčtvrcen před mýma očima...
Zvýšil jsem hlas a ten se zvučně odrazil od okolních skal.
"Protože jste teď všichni bratry, Protože jste si teď všichni rovni. To slovo totiž v jiné řeči znamená Svoboda !!!
Byl jsem zklamán. Očekával jsem lepší reakce, radost, pochvalné výkřiky, bouři nadšení... A ono nic. Snad jen, v jejich očích se zvětšila nedůvěra. Tak to se musí změnit !
"Tam nahoře vás čeká jídlo !" a ukázal jsem na horu. Dokázal jsem se tam dostat za pět hodin. Ale nepochyboval jsem, že jim to bude trvat déle.
"Za mnou !" vyšvihl jsem se na první kámen a vyrazil vzhůru...
Poslední chlapi dorazili až navečer. Vyprahlí a unavení. Mohli se najíst a jít spát. Ráno poslední z nich dopili své měchy.
"Vezměte si jeden balíček jídla a zpět dolů pro vodu." Zavelel jsem s úsměvem. Dva z nich se na mě vrhli. Stačili dva údery a oba dva se sesuli v bezvědomí k zemi. Můj úsměv ztvrdl. "Dokud nebudete umět alespoň tolik co já, nezkoušejte to. A teď je chytněte a dopravte je dolů ! živé !"
Dole se vrhli na pramen a pili jako žíznivé ovce. Ti dva se během cesty probudili a dál šli samy. Nemohli pochopit, jakto že ještě žijí...
Protože ještě nezapadlo slunce, nechal jsem najít dostatečný počet kamení, označil jsem dva kruhy a nechal je z jednoho do druhého házet. Ti co na dvacet sáhů hodili asi 40 mincový kámen do kruhu o průměru dva sáhy z deseti pokusů devětkrát, mohli jít spát. První den se to podařilo jen čtyřem.
Tak to šlo den za dnem po první měsíc. Ještě třikrát jsem se musel bránit útokům. Ale pokaždé jsem to zvládl tak, že jsem nikoho nemusel zabít. Morálka se zvětšovala. Jakmile vylezli na kopec během šesti hodin, museli ještě ten den slézt dolů. Jakmile se dokázali dostat na horu a zase dolů a ještě se mohli hýbat, museli cvičit. A když začali zvládat i tohle a nedělalo jim to žádné problémy začal jsem je cvičit v boji beze zbraní. Nejprve pády, potom obrany a nakonec útoky. Tahle činnost je dokonce začala bavit. V každodenní rutině Kopec-jídlo, údolí-voda, začali dokonce lámat rekordy, aby se mohli večer naučit něco nového z boje beze zbraní.
Po dvou měsících se jejich těla změnila. Už to nebyla ta vychrtlá těla pokrytá boláky a srabem. znal jsem spoustu bylin a věděl jsem o jeskyní řece. Teď to byla těla plná šlach a svalů. Ohebná, rychlá a silná. To také díky jídlu, které jsem nechal pro ně připravit. Bylo plné bylin a velmi výživné.
Stejně jak se měnila jejich vnější schránka, měnili se i jejich duše.Zapomínali kdo byli. Žili přítomností. Sami si

nepřipomínali svou minulost, a já se chránil toho, abych se někdy prořekl. Ze zakřiknutých a zlomených pobudů se stali znovu živí muži. Už se nenapadali, už si nezáviděli. Protože všichni měli stejně a protože chtěli, začali znovu budovat své vnitřní já. Ale ještě bylo nutno udělat kus práce.
Za Tři měsíce jsem si nechal nastoupit tuto jednotku. Stáli přede mnou. Orvaní a poškrábaní. Spousta z nich měla už jen bederní rouško a velbloudí přikrývku. Vše ostatní se rozpadlo. Ale dýchali zhluboka a dívali se mi pevně do očí. Skamarádili se. Většinou. Zasloužili si nějaké ocenění.
Před týdnem dorazila z království slíbená zásilka. Sám jsem si ji přebral. V noci. Část jí jsem nechal poslat do svého domu. A teď jsem stál před hromádkou věcí přikrytou svou houní.
"Chlapi. Dobře jste pracovali !" Neřekli nic, ale jejich výraz ožil. "Jako váš velitel si myslím, že si zasloužíte první odměnu!" Znovu jsem si přelítl jejich pečlivě vyrovnanou řadu. Udělal jsem v řeči malou pomlku a díval se, jak se někteří chvějí rozrušením. "Jste živý ?"
"Ano !" zahřmělo sborově.
"Jste Zdraví ?"
"Ano !"
"Přísaháte mi věrnost ?"
"Ano !" Už každý těžko skrýval své vzrušení. Toto byli všichni bývalí vojáci, a teď se jimi měli stát znovu !
"Jakožto kapitán jsem povinen zajistit svým vojákům jejich zbraň ! ale jenom svým mužům "
"Jste moji Vojáci ?"
"ANO Kapitáne!!" zařvali všichni sborově. Oči se dychtivě leskly.
"Tak tedy jednotlivě choďte pro své věci ! Pak se zařaďte zpět do řady !"
"Ano Kapitáne !"
Pak jsem odkryl houni přede mnou. Bylo tam šedesát balíčků. Každý z vojáků dostal jeden a pak se zařadil do řady. Neuniklo mi, jak ho všichni nenápadně prohmatávají a tváře jim hoří vzrušením.. Poslední baliček jsem si vzal já.
"Teď máte čas na to, aby jste se vystrojili. Rozchod !"
Všichni sebou bouchli na zem a začali rozmotávat balíček. Já jsem dobře věděl, co je v něm a teď jsem si to chtěl náležitě vychutnat.

"a Kurva, doprdele, To je paráda...., U všech ďáblů ! a podobné radostné výkřiky se začali ozývat ze všech stran. V balíčcích byly kvalitní jelenicové kalhoty a prošívaná košile, Kvalitní lovecké boty, velký vak, nové měchy na vodu a hlavně, nádherná zbraň ! takovou ještě nikdo z vojáků neviděl. Taky jsem byl na ni hrdý. Vždyť jsem ji navrhl sám ! podle mých životních zkušeností jsem nechal vyrobit tuto osobní zbraň pro každého vojáka z nejkvalitnějšího materiálu, jaký jsem kdy znal. Speciální houževnaté oceli, kterou dokázali vyrobit jenom trpaslíci. Tato ocel měla stejnou kvalitu jako jejich zlatá ocel, ale díky mě neznámému technologickému postupu byla celá černá. Matně černá. Zbraň byla 23 mn těžká, čepel měla 38 coulů dlouhou, jednostranně broušenou, na druhé straně měla jakoby pilové zuby. Její tvar byl také velmi neobvyklý. Vzdáleně se podobal krátké mačetě, ale hrot byl protáhlý a falešné ostří bylo také naostřené. Byla to dokonalá, smrtící sečná zbraň, s bodným hrotem. její váha umožňovala proseknout lecjaké brnění a její materiál to bez potíží vydržel. Rukojeť byla tvořena kolečky kůže navlečené na trnu. Na konci měla hlavici z téhož kovu. Ke zbrani byl pouzdro z černé kůže, které bylo možno připevnit na pas, nebo jinam. Samozřejmě, kvalitě odpovídala také cena. Za jednu kompletní zbraň jsem zaplatil 1000 mincí zlata ! Ale výsledek stál za to. Bylo hotovo pouze 65 exemplářů a smlouva mi zajišťovala, že nebudou vyrobeny stejné pro nikoho jiného...
Ke kompletu ještě patřil opasek z černé kůže s bronzovou sponou a příčný pás přes prsa...
Moji chlapi se chovali jako malí kluci. Jásali, vysvlékli se a zase se oblékli, vyměňovali si boty, zkoušeli si dát nože za pás, na záda, přes prsa, vytahovali je, ukazovali si je, prostě tolik radosti pohromadě jsem snad ještě neviděl. Jeden se s nožem pokoušel oholit, a jásal, když se mu to podařilo.
"Vojáci Pozor !!!" zahřměl jsem .
Jako jeden muž vstali.
"Nástup !"
Chlapi se seřadili. Byl to krásný pohled. Pohled na Vojáky.
"Tohle byla vaše první odměna.Toto jsou jediné exempláře na světě. je to váš odznak, vaše čest. Tuto zbraň jsem pojmenoval ´Zákopový tesák´. Bude vám věrně sloužit. Stejně jako Vy mě ! Výcvik však ještě zdaleka není u konce. V noci se přesuneme na naše další působiště !"
Na zbytek dne jsem dal volno.
Kapitola III. PRVNÍ KROKY
Večer jsme vyrazili, směr severovýchod. Ve dvojicích a velmi rychle. Zásoby vody jsme měli na dva dny, a jídla na týden.
Šel jsem jako první. Abych se přiznal, cítil jsem se trochu unavený. Je to velmi náročné udržet napjatou pozornost tři měsíce a vycvičit tolik chlapů. Zatím jsem byl na ně sám. Za nedlouho to změním.
Během noci jsme urazili 50 mil. To byl skutečně tvrdý pochod, spíše běh, jen s dvacetiminutovou přestávkou každé 4 hodiny. Kolem sedmé hodiny se začalo měnit složení půdy a za další hodinu jsme již byli z pouště venku. Kolem nás ze začala objevovat tráva a malé zakrslé keříky. V prvním remízku jsme se po třináctihodinovém pochodu utábořili. Teda usnuli.
Ráno na nástupu jsem řekl. "Myslím, že začínáte mít představu o svých možnostech. Zatím jste absolvovali jen základní výcvik fyzické odolnosti, a musím přiznat, že jste mě všichni velmi mile překvapili !" Dobře jsem si všiml, jak ještě víc vypnuli prsa. "Myslel jsem, že v této části výcviku vás alespoň pět zahyne. Jsem rád, že jsem se mýlil. Zatím

jste se učili jen jako jednotlivci. Nyní vás naučím spolu spolupracovat ! Já z vás ještě udělám Vojáky !"
"Dobře jsem se na vás díval, a vím o každém z vás dost. Ale přesto se sami rozdělte na dvojice. Uděláte malé dvoučlenné jednotky a každý z vás bude mít odpovědnost za toho druhého. Toto bude naše základní členění a svazek až do smrti. Budete záviset jeden na druhém v životě i v boji. Garantuji vám, že když zaútočíte dva na jednoho, tak to pravděpodobně nerozchodí. Samozřejmě, pokud nebudete útočit na mě." Dodal jsem s úsměvem.
"Proveďte! "
Chvíli jsem sledoval hemžení a jakmile se k sobě dostali páry kamarádů, zapojil jsem se do rozdělování a doporučil jsem jim rozdělení podle mých zkušeností. Jednoho lichého jsem vzal jako své číslo.
Nechal jsem je znovu nastoupit do dvojstupů a potom jsem je rozdělil vždy na pět dvojic.
"Vojáci ! každá tato jednotka se bude jmenovat četa. Velitelé jednotlivých čet jsou:"
"Četa první, Johades !" "Rozkaz !"
"Četa druhá, Sorontur !" "Rozkaz !"
"Četa třetí, Jarwyk !" "Rozkaz !"
"Četa čtvrtá, Karder !" "Rozkaz !"
"Četa pátá , Wolf !" "Rozkaz !"
"Propůjčuji vám hodnost seržant!"
Chlapi se nadmuli pýchou. "Rozkaz", zaznělo pětihlasně.
"Budete spolu hlídat, budete spát vedle sebe, budete o sobě znát první poslední. V boji bude manévrovat celá četa. Tak jako se budou maximálně podporovat dvojice, tak se bude podporovat i četa. Pokud dojde k tomu, že se jednotlivé čety od sebe rozpadnou, nebo v mojí nepřítomnosti, zodpovědnost za velení má velitel čety."
"Velitelé čet ! Je to funkce dočasná a čestná. Budete ji vykonávat tak dlouho, dokud nezahynete, nebo dokud nenajdu někoho lepšího !!"
"Rozumíte ?" zařval jsem na jednotku.
"Rozkaz Pane !!!" jednohlasně vykřikli moji muži.
"Takže zrychleným tempem, Vpřed !" Vyrazili jsme. Cíl naší cesty byl asi 400 mil vzdálený prales. Místo, kde jsem chtěl pokračovat v intenzivní výcviku. Dorazili jsme tam za 9 dní. No zatím se jim pochody moc nedaří, ale za půl roku to bude lepší... Muži se ale neustále zlepšovali. Denně skoro 50 mil, potom tělesná cvičení, boj beze zbraní a boj s tesákem, skoro bych řekl, že se jim to líbí. A já se při bojových nácvicích začal stále víc a víc pocit.
Džungle. To bylo úplně o něčem jiném. Tady kromě fyzické kondice a vytrvalosti byla třeba obezřetnost. A ta zde znamenala rozdíl mezi životem a smrtí. Vyklučili jme v pralese nevelké prostranství a tam cvičili. Na etapy. dvě čety denně procházeli pralesem a učili se orientaci v terénu, přežití, lovili zvěř. Druhé dvě čety sváděli simulované souboje. Bitvu o vlajku, dobývání nepřátelského tábora, přepady nepřátelských pozic atd. Poslední četa měla jakýsi odpočinkový čas. Po dvojicích zajišťovala hlídku kolem tábora, zajišťovala zpracování úlovků, vařila.Srdečně jsem nechápal, jak to, že Ti muži ještě žijí, že nejsou těžká zranění, dezerce. Ale málokdy jsem něco nechápal tak rád.
Byl jsem překvapen i trvanlivostí přátelství v povinných dvojicích. Za celou dobu jsem prohodil jen dvě dvojice. A to jen proto, že se v jedné "narodili" dva dobří velitelé, a bylo škoda je nevyužít. V každé dvojici se totiž časem musel vykrystalizovat jakýsi "velitel" a jeho "číslo". Prostě rozhodný a rychlý v rozhodování a v boji. Jeho číslo ho muselo dokonale ubránit, a být jeho podporou.
Bylo to zvláštní, ale tihle muži, kdysi odsouzení na smrt za těžké zločiny, našli v tomto výcviku svou duši. Bavilo je to, a začali jím žít.
Jednou z několika mnou naprosto neplánovanou událostí byla zhruba po pěti měsících od začátku výcviku tato příhoda. To se z týdenního cvičného pochodu vrátila Soronturova čtvrtá četa. Přinesla sebou jakousi nenápadnou černou květinku.
"Pane, dej prosím nastoupit proti nám dvě čety a my je vyzveme na boj beze zbraní. To aby nedošlo k nějakým zraněním." Řekl sebejistě Sorontur.
Kývl jsem hlavou a postavil jsem proti nim první a druhou četu. Zkušenostně byli všichni zhruba rovnocenní a já jsem byl zvědavý, co chtějí dokázat. Každý ze čtvrté čety rozkousal jeden stonek té černé květinky a pak se postavil do střehu.
Zahájil jsem zápas.
Vlastně, jatka... dvě řady, do půl těla nahých mužů se proti sobě rozeběhly. Jedna řada byla dvakrát delší... Pak se řady srazily. Krátké zavíření, několik chraptivých výkřiků... Nedokázal jsem pochopit, co se vlastně stalo. A diváci z ostatních čet taky ne. Během okamžiku ležela první četa v prachu a nehýbala se. Zkusil jsem podraz a poslal do toho chumlu poslední všechny zbylé muže. Vedlo se jim stejně. V prachovém chumlu se nedalo rozeznat, co se vlastně stalo, ale nakonec leželo 39 mužů na zemi, a jen několik z nich se hýbalo. Celá čtvrtá četa stála na nohou. Jen rozšířené zorničky, zvedající se hruď a spousta krvavých škrábanců a podlitin svědčilo o boji, který proti čtyřnásobné přesile vyhráli. To mi skutečně nedalo. Postavil jsem proti sobě Sorontura. Byla to pro něho obrovská čest a on to pochopil. Doufám. Pak jsme se na sebe vrhli. Teda v boji beze zbraní jsem nebyl z Elsinorových rváčů zdaleka poslední, ale málem jsem prohrál. Sorontur bojoval z několikanásobně větší silou, než jsem si ho pamatoval, a byl alespoň dvakrát rychlejší. Téměř nereagoval na bolest, ani na údery do nervových center. Vítězství mi zachránilo pouze to, že jsem nestačil předat svým novým mužům všechny grify a fígly. No dostal jsem ho několika údery do pravé nohy a následným chvatem, který jsme pojmenovali po Nelsnovi, Dvojitý nelson. Ale málem jsem ho neudržel.
Z tohoto boje jsme se vzpamatovávali asi čtyři dny. Nikdo naštěstí nezemřel, ale několik mužů mělo těžké zhmožděniny. Použil jsem všechny své zkušenostmi se zraněními, které nás naučil Elsinor, ale i tak nás to ve výcviku zbrzdilo. Po několika dnech jsme se vypravili na místo, kde Sornontur s četou tyto rostliny našel a nařezali jsme jich větší množství.

Nazvali jsme je Rostlinou Berrsekra. Potom jsme asi měsíc během výcviku laborovali z jejím použitím. Byla to skvělá věc. V boji dávala rychlost a sílu, rozháněla únavu a umožňovala totální nasazení. Bohužel měla i své negativní stránky. Člověk po požití přestal mít chuť na jídlo, nemohl spát, měl snížený pud sebezáchovy. A navíc vyvolávala touhu požívat tu rostlinu pořád dokola. Musel jsem přísnými příkazy použití této rostliny zakázat. Dovolil jsem každému muži deset dávek, Ale použít je mohli pouze na můj rozkaz, v životu nebezpečné situaci. Skoro další měsíc trvalo, něž se mi podařilo muže opět plnou měrou zapojit do výcviku.
Budu si muset použití Rostliny bersekra dobře rozmyslet...
Mezitím vojáci zvládli boj s krátkou zbraní, popřípadě holýma rukama tak dobře, že se mohli měřit dokonce i se mnou. A pak jsem připravil další Triumf.
"Vojáci. Zvládli jste pobyt v divočině a samozásobování při pochodech. Ale to je jen další z malých kamínků do mozaiky, kterou vám dám. Teď nás čeká přesun skrz prales do opuštěné tvrze na severovýchod. Půjdeme již územím nikoho, a proto vyhlašuji bojovou pohotovost. Měla by nás tam čekat zásoba zbraní a já vás s nimi naučím zacházet lépe, než to umíte doposud !"
"Hurá !" zařvali všichni chlapi.
S uspokojením jsem si je prohlížel. Začínali to být dobré bojové stroje, a teď potřebovali jen kvalitní nástroje a ještě náročnější výcvik.
Přesun dopadl zhruba podle mých představ. Volbu cesty jsem nechal na jednotlivých velitelích. Všichni se se mnou poradili a společně jsme navrhli postup. Nešlo tak o rychlost přesunu, jako o infiltraci. Normálním lesem procházela naše jednotka rojnicí po četách. Jen ve zvláště hustých porostech, kde se uplatnili především zákopové nože jsme zaujali jakéhosi dlouhého hada, který se probíjel vpřed. Když už jsme u těch hadů. Bylo jich tu požehnaně, ale kromě jednoho ojedinělého útoku chřestýše se žádná nehoda nestala. Byl jsem rád, že jsem nepřišel o muže. Ale stačil chřestýšovy utnout hlavu dříve, než se ten odhodlal k útoku.
Chlapům jsem to neřekl, ale tento prales ještě žádná královská jednotka neprošla, a pokud vím, tak se o to pokoušelo už moc lidí. Nikdo se nevrátil. Taky jsem nevěděl, že v něm někdo žije. Ano, žil...
Asi druhý týden pochodu mi několik mužů onemocnělo nějakou malárií. Cpal jsem sice do nich kůru z chitinového stromu, ale přesto se postup znatelně zpomalil. Celý ten den jsem měl takový nepříjemný pocit, jako by nás někdo sledoval. To bylo sice možné, ale snad bych si toho všimnul. Pohybuji se přece v podobném prostředí dobrých 20 let. Jistě, ale dvacet let není celý život. Té noci na nás zaútočilo spousta malých mrštných chlapíků s dřevěnými oštěpy a malými kyji. Po počátečním zmatku se naše obrana zkonsolidovala a čety proniky frontální útok. Každá se držela pohromadě. Pátá četa, do které jsem patřil, se musela obejít beze mne a mého čísla, Johadese, protože jsem se snažil útok koordinovat. Nikdy bych nevěřil, s jakou radostí se mí muži vrhnou do útoku...
Přestože domorodci byli velice obratní a měli výhodu "domácího prostředí", tak se projevil intenzívní čtyřměsíční výcvik v pralese. A zátěžové měsíce v poušti. Vojáci se obratně vyhýbali úderům domorodců a neustálým tlakem jim vnutili boj muže proti muži. Tady se perfektně osvědčila spolupráce velitele a čísla. Jeden zabíjel a druhý ho kryl. Boj, pochmurně osvětlený jenom zahnívajícími pařezy a houbami se během pár kol změnil v pronásledování. Důrazně jsem je odvolal. Do rána jsem zdvojil stráže a šel prohlédnout zraněné.V podstatě o nic nešlo. Pár modřin a škrábanců. Jenže ráno mi jeden z chlapů zemřel na jakousi otravu. Ty oštěpy byli zřejmě otrávené. Budu si muset pořídit nějaký neutralizátor jedů. Pochovali jsme ho. I s jeho výzbrojí. Zasloužil si ji. Johadese jsem dal dohromady s osamělým číslem a vyrazili jsme dál. Napočítal jsme 28 mrtvých domorodců. A to určitě některé vzali zpět. Byli to malí tmaví lidé, byli pokryti tetováním, a měli spilované zuby. Už se neukázali. Teda, už jsem si jich nevšiml...
Kapitola IV. PEVNOST
Za dalších osm dní jsme dorazili do staré tvrze. Byla to stará, napůl rozpadlá budova za poškozenými palisádami. Stála asi třista metrů od hustého lesa. Kdysi jsme ji využili s Elsinorem jako úkryt a po odražení nájezdníků jsme jejich zbraně zakopali ve sklepení. Taky jsem nechal dovést spoustu rozličné vyřazené výstroje, výzbroje a nářadí. Dvě čety jsem poslal na průzkum terénu do vzdálenosti dvou dnů a zbylé tři nahnal do práce. Bylo třeba opravit palisády, vyčistit budovy, opravit střechu a vyčistit zbraně a zbroj. Za týden usilovné dřiny se podařila malá tvrz uvést do provozuschopného stavu. Dokonce jsem polevil ve cvičení. Denně byl povinný jenom sedmimílový pochod v kroužkové zbroji a s 400 mincovým batohem naloženým pískem. Kdo ho neušel do jedné hodiny, musel znovu. Všichni to zvládli. Aby taky ne. Jako určitý vstřícný krok jsem uvolnil dvě hodiny denně, jako osobní volno. Ale stejně se nakonec tento úmysl zvrtl ve výcvik se zbraněmi. Nenapadlo by mě, že by někdo chodil za mnou a prosil mě o ukázku boje s mečem. Teda, potěšilo mě to. Moc. Však jsem byl taky považovaný na jednoho z nejlepších šermířů se širokým mečem, jeden z mála, který brousili i hrot a hojně ho využívali...
Po zajištění základní bezpečnosti, byli jsme totiž hluboko v území nikoho, sice trochu stranou od jakýchkoliv obydlených částí a tedy i od možného útoku, ale opatrnosti není nikdy dost. Proto se čety střídali v plnění několika základních úkolů.
Jedna četa vždy zajišťovala lov a obživu v pralese. Další měla průzkumnou strážní povinnost v terénu, další hlídala na palisádách a poslední dvě se cvičili. Bylo to tak lepší. Měl jsem co dělat z výcvikem jednotlivých zbraní a taktickými manévry v rámci jedné čety. Takto výcvik probíhal k mé plné spokojenosti. Nejprve na řadu přišli meče, většina dostupných druhů. Potom ostatní zbraně mečového charakteru. Následoval výcvik s píkami, halapartnami a jinými tyčovitými zbraněmi, u těchto zbraní jsem tak nebazíroval na zvládnutí techniky, většinou se k nim nedostanou. Ale co kdyby... Kapitolou samou o sobě bylo použití různých druhů sekyr, palcátů štítů. Etc. Dokonale jsem rozvinul veškeré znalosti, které měla většina vojáků z dřívějších výcviků a bojů. A poslední měsíc jsem si nechal na výcvik střelby z krátkých luků a na nacvičení boje jednotlivých zbraní proti jiným druhům. Vojáci se sice na luky zprvu dívali dosti opovržlivě, ale když jsem jim vysvětlil mé taktické představy a ukázal účinnost této strategie, nadšeně se vrhli do

cvičných střeleb. Musím uznat, že několik z nich dosahovalo lepších výsledků nežli já. Jenže mě luky nikdy nepřirostli k srdci. A tak se velmi rychle blížil 12 měsíc ode dne, kdy jsem ze zavšiveného tábora smrti vytáhl tyto muže a nyní měla nastat doba, která můj výcvik a je, dokonale prověří...
"Vojáci !" Nechal jsem si nastoupit jednotku. V neformálním tvaru.
"Chlapi !" opravil jsem se. "Dneska si budeme muset promluvit o dosti choulostivém tématu." Na chvíli jsem se odmlčel. Bylo těžké ticho. To ticho rušil jenom šum pralesa a řev nočních dravců. "Dostal jsem velmi nebezpečný úkol a nabídli mi nejlépe a nejdráže vycvičené vojáky. Já jsem zvolil Vás. Osobně jsem každého z Vás vybral, a vím, že spousta z vás byla odsouzena na smrt ne právě spravedlivě. Vím, že spousta z Vás byla dobrými vojáky. A vím, že teď jste ta nejlepší jednotka vojáků, jaká je momentálně k dispozici. Nespadáte pod pravomoci žádného velitele, jste podřízeni pouze mě.. O vaší existenci ví pouze několik málo lidí a o vašich kvalitách vím jenom já. V mých očích jste už opravdový vojáci bez jakéhokoliv flíčku na vašem štítě." odmlčel jsem se. Muži se tvářili napjatě, ale ne nepřátelsky. Myslím, že mezi námi jejich křivda vymizela...
"Jenomže na mé četné slovo vám byl trest odložen. Proto vám nyní učiním nabídku. Kdo nebude souhlasit, musí nastoupit zpět do káznice. Ale ten kdo mě doprovodí na smrtelně nebezpečnou výpravu daleko na sever, s možným vysokým výdělkem, ten dočasně obdrží hodnost seržanta. Po návratu z výpravy, mu bude hodnost udělena na trvalo a bude propuštěn z vojenského stavu s hodností seržanta a s tím spojených důchodů. Kdo bude mít zájem, může opětovně podepsat smlouvu a bude zařazen jako kaprál k vojsku dle potřeby."
Přejel jsem pohledem po mých vojácích.
"Souhlasíte ?!"
Chvíle napjatého ticha...
"Ano kapitáne, podle rozkazu !" Vlastně jednohlasně souhlasili. Byl jsem potěšen, ale zároveň jsem věděl, že jen málokterý se vrátí.
"Rozkaz na 2.8.80 !" "Vyhlašuji přesun do pohraničního města HRANICOV, kde budete dozbrojeni a odkud na jaro vyrazíme na sever!"
Ten večer byl nějak jiný, takový tichý, ale přesto plný zvuků. Jen jedna četa hlídala na palisádách, a zbylé čtyři by měli odpočívat, měli... Scházeli se ve skupinkách a diskutovali. Někteří se vlastně ani pořádně neznali, a přesto diskutovali. A nebylo těžké uhodnout o čem. Nebylo teď právě těžké utéct. Zabít mne a zmizet, prostě se vypařit. Ale nevěřil jsem, že by mě takto podrazili. Člověk může zradit kvůli lecčemu, ale já jsem jim hodně nabídl. Z beztvarého kusu svinstva, zla a zklamání jsem vytvořil lidi, vojáky, kteří jsou hrdí na to co umí. A ještě dvě věci mi hrály do karet. Jsou jen dvě skupiny mužů. Jedna, která jde po penězích a slávě, a jedna kterou zláká repatriace pověsti v očích světa, který je uvrhl do vězení. Já měl obě lákadla v rukávu.
Hezky jsem si to zdůvodnil.
Přesto jsem neusnul...
Ráno mě čekala nastoupená jednotka padesáti chlapů, se mnou padesát jedna snoubenců smrti. A mě smrt miluje. Fakt....
Kapitola V. PŘESUN
Vyrazili jsme na 16 denní pochod k civilizaci. S sebou jsme vzali jenom krátké luky a pár šípů. Kromě několika kroužkových košil tady nebylo nic ze zbroje nebo výzbroje, co by stálo za to odnést.
Své muže jsem dokonce donutil vykoupat v řece, kterou jsme míjeli. Když jsme na jihu uviděli hradby malého pohraničního města, nechal jsem zastavit. "Chlapi. Přicházíme do města, které o vás neví nic. Nemusíte tedy být zahořklí a nedůtklivý. Budete teď nejhodnějšími vojáčky, jaké kdo kdy viděl. Nedáte se vyprovokovat k žádné rvačce ani pomluvou, ani útokem. Budete jako padesát beránků. Jako jediný trest proti jakémukoliv porušení této kázně stanovuji trest smrti."
Potom jsem jim rozdal žold. mizerných pět zlatých. Ale měli dostat každý týden jeden, jeden za týden kdy budeme muset strávit v této pevnosti.
Dorazili jsme k zavřené bráně. Ze strážní věže k nám dolehl hlas.
"Stůjte"
a téměř jsem viděl desítky kuší, jak se zapřely o předprsně.
"Kdo jste a co chcete v Hranicově, pevnosti Midalonského království.
"Pane, jsem kapitán Darober Dabert. Zde je jmenování a povolení k přezimování v této pevnosti."
"Vaši muži zůstanou kde jsou a vy pojďte dovnitř."
Předal jsem velení Johadesovi a prošel výpadovou brankou do pevnosti. Předvedli mě přímo ke zdejšímu velícímu. Prošedivělý kapitán Banderson měl dřevěnou nohu, jedno oko a plnou skleničku.
"Kapitáne !"
"Kapitáne ?"
"No nevěřil jsem, že se tady někdo ukáže. Napsali mě sice, že byste se zde mohli objevit a nařídili mi, aby zajistil ubytování pro asi šedesát lidí, ale nemám nejmenší důvod to udělat. Situace před zimou je tu dost kritická a neexistuje už žádná vesnice mezi námi a bývalými hranicemi království. Jsou tam jen skřeti. Skřeti a hlad. Já bohužel nemám dost zásob pro svoje lidi a proč bych...
v tom zadul roh ze strážní věže. "..a jako obvykle touto dobou. Pár desítek skřetů lze prověřit naši pozornost. Kurva, zase ten zatracený transport nedojede. Nechají ho dojet na dohled pevnosti a pak ho zničí ! Kurva..."
Banderson ztěžka vstal a vyšel na chodbu. Těžce se vydrápal do schodů na ochoz věže. Já za ním.
Skutečně. Ani ne jednu míli od nás, na jihu, z vnitrozemí přijížděl konvoj deseti vozů taženými voly doprovázenými asi třiceti pacholky. Právě pobízeli zvířata do rychlejší chůze... Zcela demonstrativně na ně zaútočilo asi sto skřetů a

goblinů. To teda budou jatka. Z ochozů se na hradbách se ozvalo zlostné klení a šťavnaté nadávky. Bezmocné...
Naklonil jsem se z věže. "JOHADESI !"
"Ano pane ?" ozvalo se ze zdola.
"Zajistěte, prosím, oněch deset vozů a přivezte je do pevnosti !"
"Rozkaz pane !" zazněl ze zdola Johadesův hlas.
" Jste blázen kapitáne. Plýtváte životy svých lidí. Je jich tam minimálně dvakrát tolik v houští za okrajem cesty a neporadilo si s nimi ani šedesát jízdních." prohodil nenuceně Bardenson. "Alespoň je nebudu muset živit." uzavřel nekrolog.
"Šedesát VAŠICH jízdních pane kapitáne. Ano, to věřím. Ti goblini se umějí rvát." odvětil jsem... BARDENSON se na mě úkosem podíval, a pak se napil. Tak to s ním bylo opravdu špatné.
Mezitím se do našeho zorného pole dostalo mých padesát mužů, kteří pomalým poklusem v relativní tichosti zamířili ke zvukům zoufalého boje, který sváděli pacholci už ne o svěřený majetek, ale o svůj život. Viditelně prohrávali.
Za čtyři minuty bylo po nich a Johades byl od vozů asi šedesát stop. Rabující a krví opilí skřeti se přestali rvát o kořist a s lačnýma očima se podívali na těch pár chlapíků, kteří se na ně přišlo mrknout.
A pak se na mé muže všech sto nepřátel vrhlo. Teda. Pokusilo se vrhnout. Na takových 40 stop sice šípy nemají tu správnou průraznost ale přesto nepřátel ubylo. Na dvacetpět sáhů jich už padlo mnohem víc. a když se zbylých čtyřicet, padesát skřetů dostalo na devět sáhů od stále pevné řady, přivítala je smrt podstatně milejší. Rychlejší. To už skřeti nevydrželi a chtěli se otočit. To ještě stihli. A potom si jenom tiše lehli mezi ostatní. Ti co si nelehli zrovna tiše dostali nožem za krk a už se ani nepohnuli. Rychlá a čistá práce.
Ne neměl jsem luky rád. Příliš čisté...
Vedle mě se ozvalo jen zakuckání. "Kurva oni to přežili."
"Ještě ne, namítnul jsem. Ale přežijou !"
Z ochozů se ozvala spousta pochvalných nadávek a jásotu. Když se okolního porostu vyřítilo mračno řvoucích goblinů pochvalné nadávky vystřídali ty sprosté.
Goblini se ze všech stran blížili k malé skupině vojáků. Šípy začali kosit nepřátele úplně stejně jako předtím, ale teď to byla jen zrnka v moři písku. Vystřelili přesně třikrát. A potom ... řež. Prostě, čety se každá zvlášť ponořila do moře nepřátel. Ti v kroužkových košilích v předu a ostatní jim kryli záda. Z dálky to vypadalo jako sebevražda a lidi na ochozu to tak vzali. Usmíval jsem se. Co můžou vědět o tom, jak to vypadá tam uvnitř. O tom, že dobře sehraný pár ke všemu odhodlaných chlapů dokáže protivníka nejlépe zničit v jeho vlastním středu. Tam, kde jsou dlouhé zbraně nepoužitelné, kde si vlastně všichni jenom překáží a nikdo nedokáže říci kde je řada, formace, střed nebo křídlo. A kdy víte, že všude kam seknete poteče nepřátelská krev. Tak tohle dokáží dva chlapi. A tam takhle pracuje celá četa. Co četa. Pět čet !! MÝCH pět čet. Zanedlouho se stalo to, co se muselo stát. Goblini umírali s vidinou malé skupiny uvězněné mezi sebou, skupiny, která postupně roztaje. Ale místo toho naprosto nepozorovaně tála velká skupina
A pak jim to naráz došlo. Tedy..., došli. A padesát zakrvácených příšer se rozhlédlo kolem sebe a začali dobíjet raněné.
Na ochozu panovalo strašné ticho. Těžké a svírající ticho. Bardensonivi z povislého koutku vytékal pramínek kořalky. Nebyl na něho příjemný pohled. Troska.
První se kupodivu vzpamatovala TROSKA a propitým hlasem zařvala na své chlapy. "Kurva, do prdele , Tak nečekejte na smilování a pošlete pro ty vozy koně. Kurva"....
a tak jsme začali zimování v pohraniční pevnosti HRANICOV v nejsevernějším cípu MIDALONSKÉM království.
Kapitola VI. ZIMOVIŠTĚ
Zima byla celkem dlouhá, pevnost mým chlapcům docela těsná, ale já jsem je zaměstnal. Dokonale. Nejprve jsme se léčili z utrpěných šrámů. Z hradeb to vypadalo jednoduše fantasticky, ale někteří z mých chlapců měli na kahánku. Nejvážněji byli zraněni zři chlapy. Maxvell měl rozdrcenou lopatku od nějakého kladiva, Kront rozseknutý bok a Marwyn přišel o zápěstí levé ruky. Stejně jako můj barbarský přítel po němž má jméno. Přítel, který byl pomalu upálen na dalekém severu.
Léčili se snad tři měsíce a já jim vyprávěl o Elsinorových rváčích, i o tesáku napevno přidělanému k barbarově ruce. Marwyn se s tím nemohl dlouho smířit, až mu kamarádi z čety udělali na pahýl kožený fusak a do něj mu kovář ohnul hák. Normálně vzal čepel z rapíru a ohnul ji do tvaru runy V, jednu stranu zkrátil a druhou připevnil na fusak, ostří bylo vlastně z vnější i vnitřní strany. Dostal tak docela nepříjemnou zbraň. Ruka je sice ruka, ale když při zkouškách přímým úderem prorazil dřevěný štít, částečně se začal těšit, jak to těm sviním oplatí. S čímž jsem mohl jenom souhlasit.
Ještě než napadl první sníh, eskortovali čtyři čety další tři kolony vozů. Nejen že je nikdo nenapadl, ale ještě jsem stačil zajet do města ....., poslat šifrovanou depeši a udělat pár nákupů. Dovezl jsem také objednané součásti kožených zbrojí pobitých černěnými nýty, krátké luky a jiný speciální náklad.
Když jsem se tak vezl zpět, vůz se tak příjemně bezpečně kolíbal, volání vozků znělo tak nějak z dálky, přemýšlel jsem, v čem se tenkrát, na severu, stala chyba.
Bylo nás celkem dost, skoro čtyři desítky chlapů, co se umělo rvát, kroužkové košile všité do vest, extra dobré oblečení, všechno od jednoho dodavatele (se slevou), šípy dělané na zakázku, lité hroty speciálně kalené, chlouba výrobce. Meče z té nejlepší královské kovárny, prostě vojáci, radost pohledět. Elsinor říkal něco o pozorování nepřítele, ale spíše se chtěl ztratit z království, které když se ubránilo vpádu skřetích armád, začalo byrokratickou válku v samém svém středu.
Dostali jsme se asi 150 mil do nepřátelského vnitrozemí a tam jsme se zašilo v jedné kotlině uprostřed divoké přírody. Pak nás opustil Elsinor. Prý si musel něco vyřídit. "Chlapci, vrátím se tak za tři, čtyři měsíce. Buďte tu hodní a moc nezlobte !" říkal kapitán, když odcházel na severovýchod.
Ze začátku jsme se drželi jeho příkazů, ale pak jsme se začali docela nudit. A tak jsme občas zařízli pár protivníků, občas

jen tak pro radost, přepadli nějaký ten konvoj nebo sem tam zapálili nachomejtlou vesnici.
Nejprve salva šípů, pak útok, předstíraný ústup a pak útok záloh. Jistě, čistě a účinně. Potom začali docházet šípy a ty nebylo snadné nahradit. Byli jsme odkázání ve skutečnosti jen sami na sebe.
Vše jsme prováděli v lokalitě, jen pár desítek mil čtverečních a postupně se nám přestalo tak docela dařit. Měli jsme nějaké ztráty a někdy jsme se museli vzdát kořisti jenom proto, že odpor byl docela tuhý. A pak jsme narazili. Úplně normální vesnice, standardní útok, standardní panika, standardní mrtví. Nestandardní obsah kůlen a hospodářských místností. Sami obrnění orkové, zezadu salvy z gobliních luků a potom zničující nájezd skřetí jízdy. Jako jednotka jsme přestali existovat... Ksakru, to nemohla být náhoda. Nemohla. Chtěli nás chytit živé. Používali sítě, kyje.. Každý z nás zabil tak deset, dvacet hajzlů, ale bylo jich na nás moc. Probilo se snad jen pět chlapů. To někdo musel naplánovat. To prostě nemohlo být jen tak...
Větší zhoupnutí mě vrátilo zpět, do vozu, ve kterém se vez můj malý nákup i to objednané zboží. No možná jsem na něco přišel...a asi jsem se velice nepříjemně usmál. Dost nepříjemně.
Po návratu do pevnosti jsem nechal "nákup" uschovat ve skladu a já se dál věnoval výcviku. Jestli si myslíte, že jsme jenom bojovali a secvičovali taktiku, tak to teda ne. Chlapi se učili například šít. Jo, nekecám. Šít. Také museli hodně číst, studovat mapy, psát. Na etapy se učili v kovárně základům řemesla. Další s místními řemeslníky pronikali do tajů výroby šípů, spravování zbrojí, vydělávání kůží, z herbářů si do paměti vštěpovali podobu rostlin a rozlišovací znaky stromů. Bylo toho dost, co museli zvládnout. No jestli chtějí přežít... Co jestli chtějí... Však já je k tomu dokopu !!! Bastardy.
A jak jsem řekl, tak se stalo. Mnoho z mojich mužů mě asi někdy trochu proklínalo, ale bez reptání není vojny.
Když už jsem viděl, že je to přestává bavit, vyrazili jsme na lov. Lovili jsme skřety. Teda, moji chlapi se bavili prolézáním sousedního lesa a honění skřetích pozorovatelů. Byli jsme samozřejmě pozorovaní, a to nevěstilo nic dobrého. Nikdy jsem nepustil všechny chlapy naráz, ale tak vějířovitě ze dvě, tři čety. Ty nejsnaživější. samozřejmě. A jak to učení těm ostatním naráz šlo. To byste nevěřili.. Za zimu vyrazili na výlet celkem čtyřikrát. Vickrát jsem je nepustil. I tak jsme dostali šestnáct skřetů. Kdyby dostali těch skřetů více, bylo by to asi příliš nápadné.
A tak nám zima příjemně ubíhala.
V půlce února, jsem si po snídani svolal chlapce do prázdného skladiště. Přišli včas.
"Možná jste si všimli, že poslední dobu trávíte hodně učením a prací."
Ozvalo se trochu nuceného smíchu.
"To všechno má jeden důvod. Teď teprve můžete dostat své zbraně, ve kterých půjdeme na sever." nezklamal jsem se.
Najednou se rozlehl takový ten natěšený šum a všechny pohledy se upřeli na hromady zakryté suknem.
"Tak co pak jsem vám připravil pěkného..."
a jedním krásným pohybem jsme strhl z materiálu plachtu.
Tak takové rozčarování jsem už dlouho neviděl. Pokleslé čelisti a oči zbavené inteligence... No bavil jsem se královsky.
"Tak chlapci. Na sever půjdete jen v tom co si sami vyrobíte." a rozmáchlým gestem jim ukázal na polotovary zbrojí, nástroje, svazky dřevěných hůlek na šípy, kusy železa na hroty. A taky na spousty mečů, různého vzhledu a kvality. Dva pytle černých nýtů, prostě všechno.
No, na měsíc se moji hoši změnili v řadové pracující. Ze začátku byli pěkně naštvaní, ale jakmile se dostavily první výsledky, bylo z těch jejich pokusů hodně smíchu a legrace. Teda zkazili toho dost, ale mezi jednotkou se našly snad všechna možná řemesla a chlapi si navzájem dokázali pomoci. A každý si svou výzbroj i výstroj vyrobil trochu jinak a prakticky sám. Ano měli sice výborné polotovary krátkých luků, ale při výrobě každý z nich vtiskl zbrani něco osobního, prostě každá byla originál. Všechny jsem osobně vyzkoušel a pokud luky nebyli víc než průměrné, dělali je znovu. Jak jsem už říkal neměl jsem luky sice rád, ale dobře jsem věděl co dokážou. Z předem vydělaných kožených plátů si začali sešívat zbroje, ponýtovali je do různých vzorů. Místní brašnáři se sice chytali za hlavu a strašně se bavili, ale když jsem jim po straně předal pár mincí zlata... Pomáhali. Opravdu.
Meče z mého nákupu si většinou rozebrali. Pokud se ani jednomu nic nelíbilo, místní s nimi rádi vyměnili zbraně a ani místní zbrojíř nepohrdl obohatit svou sbírku "železa"
Takže začátkem dubna jsme nastoupili na malém nádvoří a já jsem si prohlédl svou skupinu. Byl to zajímavý pohled. Nastoupeni v pěti četách, v naprosté tichosti, stálo padesát mužů. Ne, asi by v nich nikdo nehledal obávané průzkumníky. Každý byl tak nějak jiný.
Každý z nich měl jinou tělesnou konstituci a výcvikem u nich vykrystalizovala obliba nějakého stylu boje a podle toho taky vypadali. Nechal jsem tomuto přirozenému toku víceméně volný průchod. Museli sice obsáhnout mnohem více zbraní a technik, ale specializace, to je něco jiného. Například jsem měl v jednotce čtyři dlouhé luky. Opravdu. Neviděl jsem to právě rád. Luky dlouhé 190 coulů byly strašně neskladné a neohrabané, ale rozkládali, to je teda fakt. Texten, Cessil, Perfekson a Walerian všichni bývalý svobodní lovci je ovládali s vražednou jistotou. Na 80 sáhů běžně zasahovali terč veliký jako lidská hlava a ještě na 150 sáhů, tj. na dvojnásobný dostřel krátkého luku, se jim 3x z pěti pokusů podařilo sestřelovat slaměné figuríny skřetů. Úžasné. Chvíli jsem váhal, zda je neumístit všechny v jedné četě, ale nakonec jsem se přiklonil k tomu, aby zůstali tam kde jsou. Dva luky byli v 5 četě a po jednom u 1 a 3 čety. Každý z nich nějakou variantu koženého brnění, dva toulce opravdu dlouhých šípů, zákopový tesák a mohli vyrazit.
Můj pohled se upřel jinam...
Měl jsem tu sice všechny silné chlapy, a pár jich bylo skutečně velkých ale SEMSEX A MADĚRIČ, ti byli přímo obrovští. Oba, bývalí kováři, tvořili dvoučlenný tým. SEMSEX bojoval válečným kladivem a MADĚRIČ palcátem. Obě zbraně byly poněkud "upraveny" Jedenapůlruční kladivo vážilo dobrých 190 mn. kovové "toporo" bylo ukončeno hlavicí z houževnaté oceli. Na jedné straně ploský týl, čelo tvořil krátký tupý hrot. Palcát byl netradičně také celokovový a v bronzové hlavě byly osazeny kalené ocelové destičky. Broušené. Oba zavrhli kožené brnění a

ponechali si kroužkovou zbroj zesílenou kůží s nýty. Při jejich způsobu boje. Samozřejmost. Také neměli luky. Střelba jim nějak zvlášť nešla, ale protože fungovali jako dobře dimenzovaný ocelový zátaras, nikomu v četě to nevadilo. A mě taky ne. Zvlášť když byli v 5 četě společně s těmi dlouhými luky.
Dále jsem tu měl pár mužů s různými druhy seker, a to taky nebylo na škodu. Gorakov, malý mrštný chlapík pak jenom tomahawk. Ostatní měli nějakou meči podobnou zbraň. Drtivá většina měla široký meč... jak praktické. Potom tu bylo několik šavlí a po dvou bastardech a dlouhých mečích. Někteří měli nějaký ten vrhací nůž, ale nebylo to pravidlem. Docela mě to mrzelo. Mezi Elsinorovými rváči to byla docela oblíbená zbraň. Jen jeden si ji opravdu zamiloval. Weril. Středně urostlý mládenec měl celý hrudní plát zbroje secvočkován do 12 kapsiček, a v nich vězeli těžké vrhací nože, prostě kusy zabrouseného železa. Další čtyři kapsičky měl všité zezadu na rameni po jedné na každém chrániči ruky. Na 15 sáhů prorazil dvoucoulové prkno a na pět sáhu jeho nože projely zadním dílem plátované zbroje. Proti průraznosti dlouhých luků nic moc, Jenže jeho předností byla rychlost a přesnost. Než chlapi dvakrát vystřelili mířenou střelu z luku, Weril umístil pět zatraceně přesných nožů do obličejů cvičných figur... A když mu nože došly, se širokým mečem šel krýt svého velitele... YERGA se zahnutou sekyrou...
Neměli moc zbraní, ale přesto měli u nohou plné velké torny. Každý z nich týdenní zimní zásobu pemikanu, speciálních váčků plných loje, ořechů, bobulí, drceného obilí. Vše to bylo uzavřené a vyuzené.Nebylo to objemné ani těžké a vydrželo to neuvěřitelně dlouho.
"Vydrželo to tak dlouho, dokud to člověk nesnědl a víc po tom ani nemůžeme chtít," říkával s úsměvem Elsinor, když nás učil tento recept.
Potom měl každý dvoudenní dávku rostlinné stravy. Měch s vodou,nějaké obvazy a masti, tábornické potřeby a nějaké nářadí. No táhli jsme sebou pár dřevorubeckých seker,malé pracovní sekery, nějaké lopaty, lana, měchy s olejem, nástroje, atd. Dále se neslo dvacet stomincových vaků nacpaných žitným a ovesným zrním. To byla strava pro padesát chlapů na víc než půl roku. V deseti nepromokavých pytlících po padesáti mincích byla napěchována sušená zelenina a různé byliny. Byl to na jednoho pěkný náklad asi čtyřista mn. vážící dobře zapakovaná torna + pytle s potravinami.
Stál jsem na nádvoří jen ve staré jelenicové vestě podšité králičí kožešinou (jednu, střední vrstvu této nenápadné vestičky tvořila přejemná drátěná síť vyrobená trpasličími mistry ze svého černého kovu), ruce založené na prsou a ještě jednou v hlavě kontroloval, jestli jsem na něco nezapomněl. A v dáli se ozvalo skřípání vozů a volání doprovodných jízdních. Zrovna ke mně kulhal kapitán Banderson. Došel ke mně a zkoumavě mě pohlédl do očí.
"Blíží se 50 mužů, o kterých jste se mi zmínil. ti co vás tu mají vystřídat."
Mlčel jsem.
"Nevím, co se děje, ale toto není obyčejná jednotka" a širokým obloukem ukázal na mé muže. "celou zimu jsem vás pozoroval. Tato sbírka zdánlivých pobudů v sobě skrývá strašlivou sílu a já bych se chtěl zeptat, Kam se to k čertu vypravujete ? o co se vlastně snažíte ?
"o zázrak kapitáne Barderdensone. O zázrak." Zamumlal jsem v té chvíli upřímněji než jsem chtěl. "I když vám to moc neřekne, jsme královi průzkumníci a jdeme udělat svou práci."
"tak průzkumníci, jo ?" zamyšleně prohodil Bardenson. "Jen jednou, kdysi, za mlada, ještě před touto zkurvenou nohou" dupl kapitán dřevěnou protézou o kámen, "jsem viděl podobné "průzkumníky." chodili do týla nepřítele a tam jej likvidovali. O jejich práci mezi zasvěcenými kolují hotové legendy. Říkalo se jim tuším Elsinorovy rváči nebo černí řezníci nebo tak a po válce se prý ztratili někde na severu " A kapitánův pohled sjel mimoděk na mou pravou ruku a teprve teď si všiml vybledlého tetování na mé paži... Bandersonovi oči se rozšířili úžasem. "A kurva. tak teď už chápu. Kurva drát. Tak ty jsi patřil mezi ně. Kurva. Tak to musím jít zapít. A napiju se na vás chlapi. Kurva."
Podíval jsem se na bývalého tvrdého vojáka těžkým pohledem a řekl smutně. "napijte se na naše duše, kapitáne, na naše duše..."
A zavelel jsem k odjezdu.
Naskládali jsme se do zakrytých vozů, deset do jednoho a tajně opustili zimoviště, které nám dalo nadechnout před skokem do ledové vody.
Kapitola VII. CESTA ZAČÍNA
Asi po třinácti mílích jsem nechal zastavit a se svou kumpanií jsem vylezl ven. Vozkové, předem poučeni, pokračovali dál, my se naposledy rozhlédli směrem k civilizaci a vyrazili na sever. Bylo k polednímu a slunce svítilo ještě kousavě a půda byla mokrá.
Naši cestu zajišťovala vždy jedna četa. Průzkumníci, rojnice tří chlapů byla dobrých 300 sáhů před námi a za nimi, vlastně kolmo na průzkumnou rojnici, s odstupem další tři, nejbližší byl na dohled. Jedna dvojice napravo a druhá nalevo od našeho středu. V něm šli tři čety, které nesly užitný náklad průzkumné čety a poslední se snažila zamaskovat naše stopy. No nebylo to moc jednoduché. Když projde padesát chlapů docela promáčeným lesem, nelze to úplně zakrýt. Ale oni se učí celkem rychle a bylo jich na to docela dost a vlastně ani tak o nic moc nešlo. Průzkumníci našli vhodné tábořiště již k pozdnímu odpoledni, a jelikož nebylo kam spěchat, nechal jsem rozbít tábořiště.
Nejprve zajištění. První a druhá četa se vydala na průzkum, po dvojicích, asi dvě míle kolem. Třetí četa zaujala strážní službu přímo u tábořiště. A čtvrtá a pátá se pustila do práce na tábořišti. Byli vykopány opěrné stanoviště, kolem navršeny náspy.
Potom se vztyčili celty proti dešti, doneslo se dřevo na oheň a ti, co měli službu začali připravovat zeleninu. Strava na takové tažení se skládala převážně z vegetariánské stravy. Ovesná a žitná kaše ochucená zeleninou. Popřípadě zeleninová polívka. "Co to je ?" ozval se MODERAK, který si zvyknul na dobrou hradní kuchyni přes zimu.
"Zelenina" jak vidíš, odpověděl Jarwyk, jeho velitel čety. "Sakra já se celou dobu tahám s pytlem zrní ?" dotčeně se zeptal ZAXERON
"Chlapi !" Postavil jsem se u své torny. Kolem se udělalo nádherné ticho. "Tato strava má několik důvodů. Jednak je

vysušená zelenina velmi lehká a ve vodě značně nabobtná. Potom, jak zjistíte sami, budete tak trochu rychlejší a vůbec. Prostě Vám to bude chutnat. To je rozkaz !"
"A samozřejmě pokud to půjde a bude dobrý lov. obohatíme si polévku nějakým tím králíkem." No nevypadali moc nadšeně, ale nic jiného jim stejně nezbývalo. Pak se vrátili průzkumníci beze správ o nepříteli a tak jsme zapálili oheň a začali vařit kaši.
Jako ochranu přes noc jsem zvolil takto. Šest mužů drželo šachovnicovou hlídku na vhodných místech asi 80 až sto sáhů kolem tábořiště a dva muži stáli na hlídce v těsné blízkosti tábora.
Weril si mazal pouzdra tukem a prohodil k Suppovi. "Teda, kapitán nás pěkně zaměstnává. osm lidí na hlídce, to na nás vyjde jedna hlídka za dva dny. tak to se teda nevyspíme."
"Hele, buď rád, že tě kryje tolik chlapů, vůbec nevíme co nás může potkat, a já bych alespoň chtěl držet svůj meč když se nás bude chtít někdo zbavit." odpověděl mu Suppa.
A taky je to docela dobrý trénink dodal jsem si sám pro sebe já.
Ráno se průzkumníci vydali kolem tábora na obhlídku, zda nás něco nenavštívilo, a ostatní zatím rušili tábořiště. Smyslem bylo, aby se to tábořiště za týden stalo znovu nedotčenou divočinou. Zdrželo nás to denně asi o hodinu, ale času bylo přece dost.
A tak to šlo den za dne devět dní. Každý den jsme ušli něco přes 4o mil, podle terénu. Nepotkali jsme zatím ani živáčka. Jako každý den jsem si prázdné knihy psal tajnou šifrou poznámky o našem dosavadním postupu a popisoval význačné orientační body. Vnikala tak nějaká mapka. Pro pozdější využití.Chlapi zatím vesele shazovali přebytečný tuk, který nabrali v zimovišti a jejich pohyb po lese začal dostávat šmrnc.
Změna v dosavadním rutinním postupu nastala k polednímu desátého dne. Průzkumníci, zrovna to byla čtvrtá četa, nás zastavila v malé kotlince. MELL, který šel na dohled před námi se ke mně vrátil a zahlásil mi. "Kapitáne kousek dál v lese je malá vesnice těch zelených. Provedeme průzkum a vrátíme se."
Šel jsem s ním. Asi o 250 sáhů dál začal přecházet les v planinu a na jejím okraji, u protékajícího potoka stálo 14 chatrčí. Mezi nimi pobíhalo pár malých goblinů a na druhé straně potoku bylo vidět devět goblinek, jak pracují na poli. Neviděli jsme moc statných mužů. Tři goblini s úplně bílými vlasy seděli mezi chatrčemi a pravděpodobně vyráběli šípy a nějací mladíci hlídali kozy na druhé straně vesnice od nás.
Když jsme si to všechno prohlídli, uvažoval jsem co dál. Bezesporu, byli to goblini, dokonce gobliní vesnice. Byli strašně blízko u hranic našeho království, ale nebyla to vojenská základna. Žádné palisády, věže, náspy, žádné stráže. Teda, zatím jsme žádné nezahlédli. Vypadala jako kterákoliv lidská vesnice nejmenšího typu. Tak co, vypálit a zničit ? Vypadalo to snadno. No nic. Nechal jsem na hlídce šest chlapů a se zbytkem spěchal zpět do kotlinky.
Zavolal jsem si velitele kousek stranou a nastínil situaci. "Tak, co uděláme ?"
JOHADES se zamyslel. "Zajímalo by mě, kde jsou dospělí goblini."
SORONTUR mu odpověděl. "pravděpodobně na lovu nebo tak."
"Na lovu čeho. Nebo koho ?"
Kardel polaskal bastard a navrhl. "Co kdybychom je pobili, vesnici zapálili a s těmi ženskými si trochu užili ?"
Někteří vypadali, jako by si to rozmýšleli.
"A musíme je vůbec vybít ?" zeptal se Jarwyk
"No nemusíme." na to já.
"Ale můžem. Ne ?" lačně prohodil Kardel.
Než jsme se dohodli, někdo nás předběhl. Směrem od vesnice se ozvalo vlčí vytí a křik. Než přiběhl jeden z chlapů, přidal se i dým.
"Kapitáne, kapitáne !" volal Twistr, který se přiřítil, jako by mu za patami hořelo. "Tu vesnici přepadli z lesa ozbrojení goblini a z pláně skřetí jízda. Podpálili ji a zabíjejí všechno živé. Je jich kolem šedesáti."
Tak to mě zajímalo. A navíc, když se dva perou, třetí se směje. Že. Hned jsem zdvihnul chlapy a naplánoval útok.
"JOHADESI, zaútočíš kolem potoka na vesnici, ale teprve až vyrazím já se druhou a pátou četou. Bez problémů se zorientuješ, je to nalevo. Fofrem!" Johades a jeho devět chlapů odhodilo užitnou zátěž a odběhlo doleva. "JARWIKU, ty to vezmeš napravo až tam, kde jsou přivázány kozy. Je to ze zadu vesnice. Zprava. Do boje se zapoj hned, jakmile se tam stihneš dostat. Bacha na záda ! Vpřed!" Deset chlapů se ve spěchu ztratilo na pravo. Mrknul jsem na SORONTURA a WOLFA. Vy budete návnada a hlavní útok zaráz. Jděte středem."
Odpovědí mi byly natěšené plamínky v očích a slova. "Podle rozkazu kapitáne !"
Když jsem běžel vstříc naší první šarvátce na této cestě a bitevní vřava se spíše rozrůstala nežli utichala, neměl jsem právě klidnou mysl. Ale tohle stejně jednou muselo přijít. Moje úvahy zarazil MELL ze čtvrté strážní čety, který přiběhl od vesnice.
"Kapitáne. Už bylo po boji a útočníci začali rabovat a znásilňovat, když je napadli ze zadu od lesa další goblini. Je jich sice málo, ale pustili se s útočníky do zoufalého boje. co teď ?"
"To budou postrádaní lovci prohlásil jsem. Ale co, alespoň je máme ze zadu a budeme mít čas se v klidu přiblížit. Řvěte až těsně za nimi !"
A pak už se před námi objevila planina s hořící vesnicí. Vzduchem se míhali plameny křik raněných.
"KARDELE !" přivolal jsem si velitele čtvrté čety, která zatím v tichosti pozorovala vývoj situace. Třetí a pátá četa již opustili kryt lesa a přibližovali se k vesnici. Nepřátelům do zad.
"KARDELE Seber si chlapy, a obejdi ten mumraj zprava ale vrhni se do řeže jenom kdyby se dělo něco nepředvídatelného ! Jasné ?"
"Ano pane !" a byl pryč.
Lehkým poklusem jsem vyběhl směrem k bojišti a zároveň se po mé levé ruce objevila první četa a blížila se ze strany k

vesnici, před pohledy nepřátel prozatím krytá jednou hořící chatrčí. Situace vypadala dost jasně. Nájezdníci zaútočili z nenadání ze dvou směrů a utíkající vesničany hnali k chatrčím. Tam došlo ke krátkému boji, ve kterým padlo asi osm vesničanů a tři útočníci. Leželi trochu stranou před chatrčemi. Potom nastalo zabíjení. Mezi budovami leželo několik zkrvavených mrtvol dětí a gobliních žen. Následně se dostavili Lovci. Zřejmě několik útočníku sejmuli šípy, ale pak se museli věnovat zuřivému protiútoku z blízka. Ještě teď jich zbývalo něco přes dvacet ale goblinům s meči a štíty nemohli svými kopími a tesáky dlouho vzdorovat. navíc se do nich z boku opřela nepočetná vlčí jízda.
SORONTUR s WOLFEM už byli dvacet sáhů od bojujících goblinů.
"Vpřééédd !!! A pak 16 chlapů narazilo do zad útočníkům. PERFEKSON s WALERIÁNEM začali žhavit dlouhé luky a jejich čísla jim sekundovala s krátkými. Na 15 sáhů, co šíp to jeden a někdy i dva mrtví. To ovšem nebylo nic proti tomu, co prováděli oba kováři. Původně se měli navzájem krýt. Původně. Oba dva se pravidelně rozmachovali a jejich zbraně dopadali na hlavy nebo přilbice goblinů. Pokud měl dotyčný přilbu, tak se hlava rozcákla spíše dolů a do stran, ovšem většina přilbu neměla. Krvavé kusy bílého mozku a zelených vlasů se při každém dopadu zbraní vznášely nad bojující a pak hezky dlouho padaly dolů.
Byla to skvělá jatka. Než se útočníci otočili, ležely u každého z mých chlapů přinejmenším dvě mrtvoly a další dopadaly jako o žních. Vlčí jízda přestala dotírat na lovce a pokusila se napadnout SORONTUROVU četu z boku. Ale v té chvíli se ke slovu dostala první četa, která běžela od potoka a sama jízda byla z boku napadena. JOHADESEM s dlouhým mečem v čele. Prvnímu skřetímu jezdci odsekl vršek temene a jeho vlku zasekl MARWYN do hrdla meč. Hákem zachytil skřetí šavli a než mohl kdokoliv cokoliv udělat, smetl skřeta z vlčího hřbetu TEXTENUV šíp. A pak se do boje zapojila i JARWYKOVA třetí četa. Nejprve přilétl CESSILůV a HELPOZůV dlouhý šíp a ozdobili ucho pravděpodobného náčelníka goblinů, který se pokusil zformovat řadu. Potom následoval obvyklý zvuk nárazu našich zbraní do jejich masa.
Zastavil jsem se.
Sice jsem si chtěl taky seknout, ale už to nemělo význam. Goblini tlačení ze čtyřech stran se sice ještě pokusili proniknout skrz značně prořídlými lovci, ale JOHADES a JARWYK jenom zesílil tlak na křídlech a od lovců se zableskly nějaké výboje, které seškvařili tři gobliny. Pak YERG sekerou rozetnul hrudník posledního goblina a bylo o boji. Prozatím.
Zakrvácení chlapi se zbraněmi v rukou ostražitě pozorovali gobliní lovce. A pak se zhroutil KRONT ze druhé čety. BORESON, jeho číslo, se k němu sklonil.
Zavelel jsem. "Klid chlapy ! klid ! Velitelé dejte si nastoupit své chlapy za vesnicí. Wolfe, vy se seřaďte za mnou."
Prošel jsem pomalu ke gobliním lovcům, zvedl obě prázdné paže dlaněmi k nim a řekl srozumitelně obecnou. " Nehrozí vám nebezpečí. Jsem velitel královské expedice. Rozumíte tomu co říkám ?"
Z goblinů, kteří stále svírali své oštěpy a nedívali se na mé muže právě přátelsky se pohnul jen jeden. Byl vysoký asi 165 coulů, asi hodně starý, v ruce třímal nějakou sukovatou hůl na krku mu visel náhrdelník z vlčích zubů. Oblečený byl do kůže šedého vlka a na opasku mu viselo mnoho kožených váčku. Docela slušnou obecninou řekl.
"Jmenuji se ŠI-NO-ŠIVA a jsem," rozhlédl po zkrvavených tělech vesničanů, "byl jsem šamanem v této vesnici. Nejsme vaši nepřátelé. Tady jsme chtěli jenom v klidu žít."
Pak řekl něco nesrozumitelného k ostatním lovcům a ti se beze zbraní rozběhli po vesnici a prozkoumávali škody.
"Utábořímе se na kraji lesa." ukázal jsem mu místo odkud potok vytékal z lesa. "Potom přijďte. Rád bych si s vámi promluvil."
Šaman pokýval hlavou a začal ošetřovat jednoho z raněných lovců.
"První a druhá četa donese naše zásoby. Třetí a čtvrtá začne zajišťovat tábořiště. Proveďte !"
"Rozkaz , kapitáne !"
Chlapi se rozběhli za svými úkoly a já zamířil k lesu. Proti mně vystoupil KARDEL. "Tak jsem přišel o pořádnou bitku, co ?" Začal se na mě culit.
"Poslouchej." přerušil jsem ho. "Vezmi svou četu a skoč se podívat po stopách útočníků. Čekám tě tu maximálně tři dny. Dále se tajně spoj s první četou, jdou teď k našim báglům. Ať se opatrně rozmístí kolem vesnice minimálně 200 kroků od ní směrem na pláň. Těm zeleným moc nevěřím. Přežilo jich minimálně osm. Nikoho nepusťte pryč. Ale nezabíjet! Jen jim musí zabránit projít ! A fofrem !" KARDEL odkvačil.
Šel jsem pomalu k tvořícímu se tábořišti a měl jsem zatraceně o čem přemýšlet. Tak s tímto jsem vůbec nepočítal.
KRONT ležel na zemi a Boreson mi podával hlášení. "Kapitáne. Nějaký meč, nebo šavle mu prosekla na pravé straně zad zbroj a otevřela mu tam dlouhou ránu. Nebude moci minimálně týden pochodovat."
Mlčel jsem. Nebylo co říci.
Nikdo další nebyl těžce raněn, ale lehké zranění mělo dalších šest chlapů. Zatím si to vymývali a JARWYK rozvařoval nějaké bylinky proti otravě krve. No, mohlo to dopadnout hůř.
A pak jsem se jen posadil a čekal.
Asi za čtyři hodiny mě hlídka dovedla starého gobliního šamana. "Kapitáne tento goblin si s vámi přál mluvit."
Posunkem ruky jsem propustil stráž a ukázal goblinu místo před sebou. "Čaj ?"
"Ano, děkuji" řekl ŠI-NO-ŠIVA a posadil se. Asi pět minut jsme se na sebe dívali a zkoušeli odhadnout jeden druhého. Viděl jsem starého goblina. Neměl jsem představu, kolika se dožívají let, ale on mohl být něco jako šedesátiletý muž u lidí. Měl tmavé, inteligentní oči a nevypadal odpudivě. Měl něco, co ve mně vzbuzovalo respekt. Co viděl on na mě, nevím.
"Přišel jsem vám poděkovat." Řekl šaman. "kdyby jste nezasáhli, už bychom nebyli mezi živými. Ale možná by to tak bylo lepší." odmlčel se. Potom jsme chvíli klidně usrkávali horký čaj z dřevěných misek a sledovali organizovaný chaos při tvorbě tábořiště.

"Kdo vlastně jste ? Zeptal se šaman." Tohle jsou vojáci, ne vědci na expedici. Že ?"
"Dovedete si představit samostatné vědce v nepřátelském území na výzkumné misi bez vojenského doprovodu ?" Odpověděl jsem mu otázkou.
"Ne, asi ne!" pokýval hlavou.
"A co jste zač vy, nevěděl jsem, že goblini zabíjejí gobliny."
"Ve velké válce byla většina mužů z naší vesnice vedena jako zásobovací jednotka pro armádu. Po válce se vrátilo jen několik mužů zpět a já jsem se rozhodl, že se naše vesnice odstěhuje hluboko do země nikoho a bude v klidu žít. Bez nahodilých šarvátek a bojů o půdu a tak Ale naši vesnici chtěl do svého území zabrat jeden z samozvaných silných gobliních náčelníků. Já nechtěl a tak jsem se rozhodl, že odejdeme pryč z jeho dosahu a založíme novou vesnici. Zhruba měsíc jsme šli na jih a tady jsme začali budovat novou existenci. Je tomu už šest let. A teď nás našli. Z celého klanu nás zbylo jen devět... Co bude dál ?"
Mlčel jsem a díval se na goblina. Co jsem mu na to mohl říct. Nebyl jsem z těch mužů, co se starají o svou vesnici a chtějí v klidu farmařit. No, spíš jsem to neuměl. A pak mě to napadlo...
Když jsem pozorně zaostřil na ŠI-no-šivu, zvedl pohled a naše oči se zkoumavě měřily. "Měl bych pro vás jeden návrh.." Naše expedice jede zmapovat území, které bylo kdysi naší severní hranicí. Vy to tam nahoře zřejmě dobře znáte. Přidejte se k nám..."
Šaman nevypadal překvapeně. Kupodivu. "Co z toho budeme mít my ?" zeptal se věcně.
"Já nevím, po čem by jste toužili. Já jsem se s gobliny nikdy nebavil a když tak zbraní."
"Myslel jsem si to." řekl nevzrušeně šaman. "A co vám brání v podobném 'rozhovoru' pokračovat? Je vás tu dost. Dostali byste nás jako králíky..."
Pokrčil jsem rameny. "Sám přesně nevím. Nemyslím, že by vaše smrt někomu prospěla, je mi vás taky trochu líto, možná by jsme se od vás mohli něco naučit. A možná jenom stárnu..."
Starý goblin se pousmál. "To je dobrý důvod. Stáří přináší moudrost a rozhled... A touhu po sobě něco zanechat..." Jeho rysy náhle ztvrdly.
"GRONGT mi můj odkaz zničil... zasyčel."
Vzhlédl jsem překvapeně. Tohle znělo skutečně nenávistně. "Kdo je GRONGT ?"
"To je ten samozvaný vládce jednoho z mnoha malých gobliních království, či spíše lupičské bandy, ten, co vyhladil mou osadu."
A pak mě napadlo to pravé. Podíval jsem se něho. "A co kdybych vám nabídl pomstu ?"
Šaman prudce zvedl hlavu a tvrdě se mi zadíval do očí. Tvářil jsem se přátelsky, ale pevně. "Chcete říci, že by mi Vaše 'vědecká ' expedice pomohla zabít toho parchanta ?"
"Proč ne, máme to po cestě..."
Šaman se začal smát. Nahlas ze začal smát a plácat do stehen. Alespoň pět minut se smál a nakonec se jeho hlas ztišil do pobaveného pochechtávání. Mnoho z mých vojáků poblíž se s podezřením podívali naším směrem.
"Takže, máte to po cestě ? Jo ? Tak to beru.. To musím vidět. A jestli se to podaří, tak s vámi zůstaneme. A máme vám co nabídnout."
ŠI-no-šiva se přestal smát. "Viděl jsem že jeden z vašich mužů je raněný. Podívám se na to." Řekl a začal se zvedat.
"ZEGU", zavolal jsem na jednoho z mužů poblíž. "Doprovoď našeho přítele", ZEG povytáhl obočí, "ke KRONTOVY. Podívá se na jeho zranění."
"Ano kapitáne" ztuhnul ZEG v ukázkovém pozoru a ukázal šamanovi rukou. "Tudy !"
Zaslechl jsem jak si Ši-no-šiva pro sebe řekl. Tak vědecká expedice, to je fór, a pružným krokem vyrazil za ZEGEM.
Seděl jsem u ohýnku, dopíjel čaj, a v duchu jsem přemýšlel co dál. Najednou a z tábora zvedl šum hlasů, pak se objevilo pár překvapených výkřiků a nakonec se ke mně začal blížit chumel chlapů. "Kapitáne, kapitáne. Podívejte !!" Přede mnou se chumel otevřel a tam vedle strhaného šamana stál polonahý KRONT a nevěřícně si ohmatával bok, na kterém byla vidět zarudlá jizva. To bylo vše, co zůstalo po nebezpečném zranění. Teď symetricky doplňovala jizvu na druhém boku ze šarvátky před Hranicovem. Můj pohled se obrátil k pobledlému starci. Ten se na mě s unaveným úsměvem podíval a řekl. To je můj dárek vědecké expedici. Nedokážu to často, ale dokáži být užitečný i jinak.
Pokýval jsem hlavou. "Zarexon a Godunov" Oba muži ztuhli. "doprovoďte našeho přítele do vesnice" "ANO kapitáne" Ostatní, rozejděte se po své práci...
Ležení pomalu utichlo a já se podíval na šeřící pláň, kterou červánky barvili do zádumčivého tónu. Zavřel jsem oči a ze svého starého šálku dopil poslední doušek černého čaje. Jazyk mi pohladila vonná chuť teplé tekutiny, a pak lehce sklouzla do hrdla. Pomalu jsem polkl a vychutnával ten pocit lehké trpkosti a stimulující vůně. Otevřel jsem oči a pohlédl na slunce, které se právě rozloučilo s dnešním dnem a pomalu se ponořilo za obzor.
Tak to by jsme měli. Vyplivl jsem pár čajových lístků, vyklepal misku o podrážku a zastrčil ji do vaku.
Na druhý den ke mně dovedli šamana. Na kraji tábora stélo osm postav gobliních lovců a odevzdaně pozorovali náš tábor. "Kapitáne. Připojíme se k vám za vašich podmínek. Kam se máme zařadit ? Vyznáme se dobře v okolí. Mimo jiné."
"ŠINO-ŠI-VO, budete zařazeni po dvou k 1,2,3 a 5 četě. Ty budeš se mnou. Máte normální plat, práva a povinnosti jako každý jiný. Zařaďte se !"
Každý z velitelů přítomných čet si vybral dva z přítomných lovců a zařadil je mezi své muže. Chlapi se na gobliny nedívali dvakrát přívětivě, ale proti mému rozhodnutí nepadlo ani jedno slovo. Ještě aby. Je taky fakt, že se goblini chovali tak nějak odevzdaně a ani náznakem nedali záminku k nějaké protiakci. No, to se časem zpraví. Johadesova první četa zaujala klasické postavení průzkumníků kolem jednotky, jednoho z goblinů na špici a druhého na levém boku jednotky.

"Potřebovalo by to společný boj, poznamenal jsem polohlasně. Pak by se na sebe dívali více přátelsky."
"jo, pravda", podotkl šaman, který mi šel po boku a na kterého jsem úplně zapomněl.
Večer jsem svolal poradu velitelů. "Chlapi, ode dneška až do odvolání bude každý den vyčleněna jedna dvojice na opatrné hlídání přidělených goblinů. Budete to dělat nenápadně. Pokud možno, držte se všichni jako jedna skupina a nedopusťte, aby se goblini bavili mezi sebou. Kvůli tomu omezte i komunikaci mezi jednotlivými četami. Snažte se k nim nebýt odtažití. Rozumíte ?"
"Ano kapitáne" zamumlali, ale neznělo to bůh ví jak nadšeně.
Pak jsem si přisedl ke starému šamanovi a strávil jsem s ním docela příjemný večer. Byl proklatě inteligentní. Na goblina. Povídali jsem si o počasí, o přírodě, o goblinech a tak. Nebyl to špatný večer...
Ráno se vrátil KARDEL se čtvrtou četou.
"Kapitáne ! Vracím se z průzkumu." Hlásil KARDEL. "Asi 20 mil před námi je větší osada goblinů. Už se těším, jak těm parchantům zakroutíme krkem."
"To já taky," prohlásil ŠI-no-šiva a přistoupil ke mně. Teda, KARDEL sebou málem seknul. Spatřit živého, nespoutaného goblina v mé přítomnosti ho teda velice překvapilo.
"Klid KARDELE. To je velitel malé skupiny gobliních průzkumníků které jsem najal." Řekl jsem rozhodným tónem.
Tuto zprávu KARDEL přijal ze všech mých velitelů viditelně nejhůř. Ale naštěstí mlčel. Naštěstí pro něj...
"Kapitáne," oslovil mě KARDEL na poradě velitelů čet, ke které byl pozván i ŠI-NO-ŠIVA. "Situace je následující. Je to opevněný ostroh u řeky. Od řeky není nijak bráněn. Směrem od pevniny je obklopen hliněným valem. Jedná se opevněnou vesnici. Počet obyvatel je asi 500 duší. Viděl jsem dobrých 150 ozbrojených goblinů, nějaké druhy Orků, většinou v šupinové zbroji a taky jednoho velkého obra."
"Obra ?" zeptal se WOLF
"No, bylo to takové 2.5-3 sáhy vysoké monstrum. Velice nevzhledné. Sedělo ve stínu pod hlavní budovou a brousilo si sekeru. Je to něco strašného. Nechtěl bych se s tím setkat v boji."
ŠI-no-šiva se nadechl a řekl. "To byl troll BURGO. GRONGTUV mazlíček."
"Co je ten BURGO zač a jak se s tím dá bojovat ?" zeptal se JOHADES.
Starý šaman si utrápeně povzdech. " no to je těžké. Mají strašně tvrdou kůži a jsou téměř necitelní ke zranění. Když bojovali s Trpaslíky a to jsou nějací bojovníci. Dokázal jeden troll bojovat i s dvaceti trpaslíky zaráz a teprve v tomto poměru to bylo zhruba vyrovnané. Šípy na ně moc nepůsobí, jen pokud jsou vystřeleny z nějakého velmi silného luku dostatečně z blízka a strefí ho do očí, nebo něco takového. Jo, a dobře se dají zničit ohněm. Toho se dokonce i bojí. To je tak asi všechno."
To nebylo dobré. 150 ozbrojených chlapů, to bylo docela dost...
No, musíme nejprve vymyslet něco na toho obra. Nepochyboval jsem sice, že by ho moji chlapci udolali, ale riziko zranění, nebo smrti bylo příliš vysoké. Zavzpomínal jsem tedy na staré dobré časy. Za mého působení s Elsinorem jsme několikrát při likvidaci válečných strojů použili takový trik. Na asi jedno a půl sáhový kus provazu jsme přivázali poloprázdný měch s olejem, do kterého jsme před tím hodili několik kovových trojhranů. Dostali jsme tak jakési nevzhledné bolaso. Pod měch jsme dali kus látky namočené do oleje. Před vrhem se zapálila látka, a měchy se vrhli proti konstrukci. Lana se zamotala o konstrukci a měchy se většinou přibodli pomocí kovových trojhránků k nějakému prknu. Probodnutým otvorem začal vzlínat olej a chytl od hořícího hadru. Většinou pak chytla celá konstrukce...
Ši-no-šiva se zamyslel a pak řekl. "To je dobrý. A pokud by jsme ještě před tím ten olej zahřáli a rozmíchali do něj nějakou pryskyřici...."
Kardel se zasmál. "Tak na to se těším. Bude krásně hořet....."
Odpoledne jsme věnovali přípravě tohoto nápadu. Připravili jsme 4 provazy, ze čtyřech měchů jsme udělali osm pytlíčků, do kterých jsme nalili olej smíchaný s pryskyřicí, místo ostnů jsme tam dali dva "ježky" vyrobené ze zkrácených šípů s hroty. Mohlo by to fungovat. Hmota v měších byla taková hustá, jako sirup, nepohyboval jsem ale o hořlavosti tohoto koktejlu.Tři hořlavá překvapení si vzala pátá četa. Ta půjde zřejmě na páračku a tak přijde k obrovi nejdřív. Doufám. Pro jistotu jsem jedno bolaso JARWYKOVI.
"Chlapci," řekl jsem ke svým velitelům, "teďka bude následovat přesun k oné vesnici. Přijdeme tam navečer, noc přečkáme tak míli od ní. Čtvrtá četa provede noční průzkum, první četa nás bude v noci zajišťovat. Zaútočíme těsně před svítáním... Dotazy ?" podíval jsem se kolem sebe. Můj pohled upoutal starý šaman. "Ši-no-šivo, ty půjdeš na průzkum se čtvrtou četou. Útok upřesníme až na místě. Vpřed !" Starý šaman na mě s vděčností pohlédl. Mrkl jsem na něj. Nebylo by ode mě pěkné, abych mu sebral potěšení z pomsty. Věděl jsem to moc dobře. Protože moje pomsta.... Ta teprve přijde a za ta léta bude pěkně studená. Mezi námi, je to jediné co mě přinutilo jít na sever. Musel jsem najít důkazy. Důkazy zrady. Ale to si vychutnám později. Jednou to přijde a pak.... Ne.. ještě nepřišel čas.
Schovali jsme zásoby, nechali si jen tkzv. bojovou výstroj. Znamená to, že si chlapi odložili všechen užitný náklad, aby se maximálně odlehčili, ono se 300 mincovým nákladem těžko bojuje... Možná bych neměl nechávat tak cenný náklad 20 mil od předpokládaného boje, ale nikdo neví, co se může stát... Takže tady bude dobře uklizen a 3 čety ho dokážou donést během 15 hodin...
Zbraně byli zkontrolovány, zbroje utaženy, a mohlo se vyrazit. Teď jsem hrdě pozoroval, jak se pružná těla mých chlapců prosmekávala porostem neméně obratně než samotní gobliní lovci. Člověk vedle goblina, neubránil jsem se a zavrtěl jsem hlavou. NO, svět se mění...
Těch 19 mil jsme urazili za osm hodin, přece jenom jsme postupovali opatrně... Pak jsme si odpočinuli a určení muži vyrazili na průzkum. Šel jsem s nimi,Ši-no-šiva po mém boku.
Nastal vlastně již nový den a měsíc se ubíral ke svému domovu a my se blížili prozkoumat terén. HONXA mě vedl na jedno místo, které bylo pro přehlédnutí situace velmi výborné. Leželo na malém kopečku který se svažoval k řece. Tady

akorát končil les a řeka pod našima nohama dělala velký oblouk. Po proudu ležela vesnice. Ostroh, který obtékala řeka byl u svého začátku přehrazen nasypaným valem z hlíny, středem vedla jakási hrubá brána. Primitivní. Byli tam i nějaké napodobeniny strážných věží. Před palisádou se táhla obdělávaná pole, která byla zavlažována systémem vodních kanálů. Sakra. Tohle vypadalo dost inteligentně. V polích hlídkovali vrrčí jezdci a na valu se procházeli skřeti. Hmm. Nebylo to bůh ví jak chráněné místo, ale já měl jen padesát chlapů. No dobře, padesát devět...
Vesnice za palisádou byla tvořena spoustou jednoduchých dřevěných chýší, s doškovou střechou. Trochu stranou stála větší dřevěná stavba, dobře chráněná vysokou palisádou.
Tam bude zřejmě bydlet GRONGT se svým mazlíčkem, dodal jsem si v duchu.
Jak jsem tak sledoval vybavení vesnice, přece jenom, noc byla jasná a hořelo tam i pár ohňů, upoutal mě pohyb jakéhosi stroje. Něco jako velké kolo se neustále otáčelo vzadu u řeky...
Na co to tam může jenom být ? No, to jsem musel vidět z větší blízky. Se starým šamanem, který se ale podrostem pohyboval jako vlk, jehož kůži nosil, jsme se přiblížili asi o 100 sáhů blíž ...
Jasné... Teprve teď jsme viděli, že od kola vedla dřevěná koryta plná vody a rozváděla vodu do políček před náspem...
Ale co roztáčí to kolo ? takový velký kolos, ani se nedotýkal hladiny. Ta řeka stejně netekla tak rychle... A pak se kolem ke kolu přiblížila dvojice strážných a jejich pochodně osvětlili vnitřek kola. To bylo duté a v něm byli jako v kleci zavření nějací lidé...- bože, vždyť oni neustále museli chodit a tím roztáčeli kolo... Celý tento vodní systém poháněli otroci !!!
Viděli jsme dost. Kouknul jsem na šamana. Tvářil se tak nějak spokojeně. Buď v té tmě neviděl nic, nebo víc než já....
Jakmile jsme přišli zpět k ostatním, svolal jsem si poradu velitelů.
Nastínil jsem situaci. "Co si o tom myslíte ?"
Stáli jsme u řeky a do hlíny sjetého břehu si kreslili postavení jednotlivých důležitých budov a přemýšleli, jak nejlépe napadnout tuto vesnici.
Kardel řekl "No, kdybychom se přiblížili zavlažovací strouhou, tak se dostaneme přímo do vesnice. Probíhá přece skrz palisády..."
JARWIK namítnul. To je naprosto pravděpodobné, že o této slabině vědí, a proto to budou hlídat." Usmál se na Kardela...
věční soupeři... pomyslel jsem si.
JOHADES ale zcela podmětně "No, je to tak jasná věc, že by asi nepředpokládali, že se o to někdo pokusí. Navíc tou strouhou neprojde tolik chlapů, aby mohli napadnout vesnici, rozhodně to stojí za úvahu.... A co řeka ?" zeptal se zamyšleně.
A pak mě překvapil Sorontur. "Víte, je nás docela málo, ale kdybychom správně odpoutali pozornost.."
"Jako jak ty chytrej !" přerušil ho Kardel.
"Osvobozením otroků" doplnil šaman a na přikyvujícího Sorontura se zašklebil.
"Skvělé.... Pánové" utnul jsem možné spory "co říkáte tomuhle. První četa, má lehkou výzbroj, by se mohla proplížit korytem zavlažovacího systému a obsadit bránu. Druhá, třetí a čtvrtá četa by se dostala do vesnice tudy." A ukázal jsem po řece na tři místa na ostrohu. "Pak by naši goblinní přátelé osvobodili otroky. Připlížili by se k nim od řeky a poptali se na to, kde jsou umístěni ostatní. A pustili bychom je ven. To samo o sobě během pár okamžiků spustí poplach a pak řež. Proti zdánlivé vzpouře otroků vyrazí goblini se zaslepenýma očima a narazí... na nás..."
"Pánové. Toto je hrubý plán. Nevím třeba, kde je ten Troll. Asi zde v této honosnější budově. Tam bude směřovat pátá četa, která přijde normálně branou. A pak už bude třeba všechno řádně vyčistit. První četa má za úkol dobít a udržet val s bránou. Nic víc."
Dotazy ?
"Co když to nevyjde?" Zeptal se Jarwyk.
"Už si někdy viděl, aby nějaký bojový plán přežil samotnou bitvu ?" Odpověděl mu s úsměvem JOHADES.
Úplný filosof.... zase měl pravdu....Bylo opravdu spousta věcí, která se mohla pokazit. A že se pokazí, na to jsem mohl vzít jed.
Chlapi nasekali nějaké roští, udělali z něj velkou otep, která bude plout po řece, jako spousta jiných. Zastrkali do ní své luky. Namočený luk je totiž na nic.
SEMTEX s MADĚRIČEM s ulehčením vyslechli, že se nebudou muset koupat, že půjdou po svých. No, ono plavat s kroužkovou košilí a zbraněmi, to není ani jednoduché ani zábavné...
Já a ŠI-NO-ŠIVA jsme se připojili k poslední, páté četě, která bude hlavní údernou jednotkou. Vedle mě lehce cinkla MADĚRIČOVA kroužkovka. Pousmál jsem se. Teda. Hlavní údernou jednotkou budou oba kováři, my jim budeme krýt boky.
Do vody se pohroužilo 34 mužů, a zavlažovacím systémem se začalo plížit dalších deset. Kostky jsou vrženy.
My, jsme měli ještě chvíli času. Sledoval jsem, jak se ostrůvek s našimi luky "náhodou" zachytil u břehu, i jak se z vody vynořilo čtvero postav goblinů a připlížilo se k otáčejícímu se kolu. Pak jsme vyrazili i my.
Špatné bylo, že dobrých 200 sáhů až k bráně nebyl jediný kryt. Také se vpřed-polí pohybovalo čtvero postav vrrčích jezdců. Kývl jsem na WALERIANA. Usmál se na mě. Nebyl to příjemný úsměv. Oba bývalí svobodní lovci si před sebe zabodli pět šípů. Pak jsme čekali.
Najednou se zpoza valu ozval nějaký rozruch a stráže na valu a kolem brány se začali ohlížet zpět do vesnice.
Pak náhle vzplála jedna z budov. Tak tohle třeba v plánu nebylo. Ale inovace někdy taky není na škodu.
Před nám skřeti pobídli vrrky a ti se začali rychlým klusem blížit k bráně. A tím i k nám...
PERFEKSON a WALERIAN jako jeden muž uchopili jeden ze šípů, postavili se a natáhli luky. Proti temné mase lesa téměř neviditelní, jako dvě kamenné sochy na okamžik znehybněli. Luky zazpívali ve vysoké tónině a tětiva narazila na

předloktí. Oba šípy zmizeli lidskému zraku a pak jakoby kouzlem srazily ze sedla dvě postavy. Ještě než dozněl jejich výkřik, vzduchem s obrovskou rychlostí letěly další dárečky. Kdybyste viděli, kolik lásky, času a trpělivosti věnovali střelci svým šípům. Byly skutečně od srdce a ten kdo je dostal, se většinou taky za srdce chytil. Tihle to však už nestihli. Byli smeteni ze sedla jako jejich předchůdci.
Stačil jsem sotva dvakrát nadechnout a všechny čtyři vrrčí bestie zastavily , začali zmateně pobíhat, a výt. Oba dva lovci už měli založeny další šípy.
Já jsem ale s obavami sledoval jak si zmizení skřetích jezdců všimli stráže na valu. V jasném světle měsíce jsem dokonce viděl, jak jedna postava přiložila k ústům roh. Než zazněl obávaný zvuk alarmu, všechny skřetí stráže byli nahrazeny postavami trochu většími.
Na nic jsem nečekal a dal povel ke běhu. Vystartoval jsem jako první a na sprintu k bráně mě předhonil jen jeden dlouhý šíp, který zabil posledního Vrrka. No, mají něco do sebe. Připustil jsem si v duchu na adresu dlouhých luků. To ale neznamená, že bych je měl mít rád... a usmál jsem se. Bylo to podivné, smát se teď, uprostřed cesty k bráně, při rychlém běhu. Ale konečně ze mě napětí spadlo. Starosti z dlouhého přesunu, odpovědnost za své chlapy, na to teď nebyl čas. Teď nastane boj a tam už jako velitel moc dělat nemůžu. "Kostky jsou vrženy", zopakoval jsem si heslo a přidal k němu, "každý za sebe a bohové za všechny", když jsem probíhal otevřenou branou.
Oheň mezi tím nabyl na intenzitě a tak byl dobře vidět vzdálený zmatek pobíhajících postav a zuřivý řev osvobozených otroků.
Přibíhající chlapy jsem zformoval do útočného klínu s tupou špicí, kterou tvořili oba kováři. S velmi tupou a pomyslel jsem na jejich lehce upravené zbraně. Celá formace se zatím bez jediného kontaktu s nepřítelem blížila k ohrazenému domu, cíli našeho útoku. Záda kryli pro boj zblízka nedobře vybavení goblini a oba Dlouhé luky. Ohlídl jsem se. Neměl jsem právě příjemný pocit ze zbraní v rukou goblinů za mými zády, ale ... teď na to jaksi nebyl čas.
Najednou se před námi z boční uličky ozval hluk mnoha okovaných nohou. Z průseku vyběhl statný goblin v kožené oplátované zboji a za ním četa dvaceti, pětadvaceti orků v kovových zbrojích. Obě naše skupiny byly setkáním trochu překvapeny. (jak si, pro bohy, stihli tak rychle nasadit ty zbroje ?) ale my jsme byli v lepší strategické pozici, protože vyběhli přímo před nás a chtěli jak my, běžet směrem k požáru. "Bij !!!" zařval jsem a celá pátá četa řevem odpověděla " ZABIJ !!!" a jako příslovečný vykřičník zaznělo zvonění přileb, které znovu okusily sílu kovářova kladiva. Doslova.
Goblin, jejich velitel, zavřískl a vběhl do protilehlé uličky. Můj těžký vrhací nůž se zakňučením odražené oceli sklouzl po jeho zádovém pancíři, narazil do stěny chatrče a spadl do prachu uličky. Znechuceně jsem zavrčel. Stárnu. Měl jsem mířit na hlavu. Měl jsem vědět, že bude z úhlu...
Mezi tím se klín tvořený oběma kováři zarazil mezi orky a jeho hladký průnik mazala krev. Jeho levý bok chránil DINASON s VERILEM a pravý KRTOL s BEASTTEREM. Za mnou zatím oba bývalí lovci sáhli do toulců pro relativně krátké, silné a velice těžké šípy. Průrazné šípy. Zachvěl jsem se. Na dvacet sáhů prorazí přední pancíř na válečném koni. Ne, neměl jsem luky rád.
Tři dvojice těžce pracujících mužů naprosto ucpaly uličku.
Kováři rytmicky zvedali své strašné zbraně a nesnažili se vůbec krýt. Jejich zdraví chránila dobrá zbroj, kamarádi na bocích a hlavně polámaná těla orků, která po dopadu těžkých zbraní vymetala před kováři široký prostor. Výkřiky naplnily vzduch a do chřípí vnikl čpavý pach krve moči a výkalů.
Příliš dotěrné orky srážely průrazné šípy, které procházely bez rozdílu tělem i ocelí. Ozval se dutý náraz oceli na ocel, trhavý zvuk masa, pád těla odmrštěného vzad a pak místo křiku krvavý kašel, vytřeštěné oči a smrt.
Bylo by to docela fajn, kochat se hezkým masakrem ale už jsme se v této uličce zdržely dost dlouho. Tito orkové sice umírali, ale pomalu. Podle původního plánu jsme měli už bušit na hrázděná vrata pana GRONGTA a zatím nás zastavili, úplně náhodou v této úzké uličce. Co teď ?Rozdělit se ? ne, to by neprošlo.
Zrovna, kdy už ne průchod, ale svoje životy bránilo snad jen sedm orků, a situace vypadala schůdně. Vrátil se Goblin, kterého jsem před Tím nezabil. A jak už to bývá, neobtěžoval se na návštěvu sám.
"MADĚRIČ, SEMSEX, ustupte !!" Zařval WOLF, když se proti nám vynořilo množství vyloženě naštvaných goblinů.
Oba kováři ustoupili dozadu a jejich krví postříkané hrudníky ze dmuli v touze popadnout dech. Jejich místa zaplnil Wolf s ANSTENEM. Proti pohyblivým goblinům se šavlemi a dlouhými meči byly stejně meče výhodnější a náš "dobře dimenzovaný ocelový zátaras" byl odklizen dozadu, aby si mohl v klidu z očí vytřít cizí mozek.
Měl jsem špatnou předtuchu, proč proboha útočí jenom ze předu ? No, odpověď přišla brzo. Z hora.
Najednou se kolem objevilo osm-dvanáct pohyblivých, velkých skřetů, kteří na nás skočili ze střech. Přímo do našeho středu vrazily ze dveří baráků dva proudy nepřátel a ze zadu nás zaskočili další. Začalo tu být poněkud přeskřetováno. Sevření mezi dvěma baráky, mezi námi skřeti, nevypadalo to vůbec dobře. Než se dostali ke mně, všiml jsem si, jak dva gobliní lovce s neohrabanými oštěpy zalila vlna těl a zableskly se tesáky. Prostoru tu bylo tak málo, že i stříkající krev se na zem musela dostat po tělech bojujících. Všeobjímající zmítající se moře těl a křik bojujících mě připomněly staré dobré časy. Můj meč se zastavil o páteř jednoho skuruta, jeho křečí sevřené prsty se obtočily kolem mé čepele trčící mu z břicha a dav ho zašlapal do krvavé břečky pod našima nohama. Bohužel i s mým mečem. Stejně je tu málo prostoru na šerm. Než se mé prsty obtočili kolem anatomické rukojeti zákopového tesáku, došla tato informace i oběma kovářům. Oba sice čněli nad své protivníky dost vysoko na nápřah, ale nepřátelé byli moc blízko. Zuřivým rozmachem si uvolnili prostor, mrkli na sebe, pustili zbraně a jednou rukou vytasili tesák a druhou si strčili něco do úst.
Zajímalo mě celkem co to bylo, čas na svačinu ještě nenastal, ale musel jsem se věnovat bližším problémům. Jeden vysoký goblin s širokým mečem se zasmál mému tesáku, tak jsem mu úsměv vylepšil ocvočkovanou pěstí. Tesák zatím zrevidoval kvalitu koženého pancíře velkého skuruta , který se chystal podříznout Ši-no-šivu. A Pak mě na zem srazilo nějaké tělo, které na mě skočilo oknem. V krvavém potoku, který se jen obtížně vsakoval udusanou cestou jsem se pokusil odvalit ke stěně. Po cestě jsem ucítil pár zásahů na zádech.Mizérie, ale na nářky bude čas potom. Možná. A to

jsem byl v původně nejmíň ohrožené skupině. Teď po mě dupalo několik okovaných bagančat a nějaká čepel se snažila najít zkratku k mým játrům.
Převaloval jsem v krvavém bahně jak umírající nosorožec. Zrovna, když mě nějaká noha zašlápla hlavu do teplého bahna, ozval se výkřik, zasmrděla spálenina a na mě spadlo nějaké tělo. Pak jsem narazil bokem na zeď a pokusil jsem se zvednout. Jednou rukou se si přitom vytíral krev z očí. Právě včas. Tak tak jsem stačil zachytit zápěstí ruky s širokým mečem. Její gobliní majitel se na mě usmíval s mou pěstí poněkud rozšířeným otvorem a svým štítem přirazil moji druhou ruku s tesákem na má prsa a mě na zeď.
To nebylo vzdor původnímu úsměvu právě přátelské. Opřený o zeď jsem vykopl kolenem. Goblin hekl a předklonil se. V krku mi křuplo, jak jsem mu úklonu oplatil a čelem jsem mu vymodeloval nos dle křivky obličeje. Do očí mi přitom z jeho tlamy cákla krev. Začal jsem vidět poměrně červeně. Naslepo jsem máchl tesákem před sebou a mezi usilovným mrkáním jsem si všiml, že jsem mu jeho přátelský úsměv maximálně vylepšil. Od ucha k uchu. Z proseknutého jazyka se vyvalila krev a goblin těžce dopadl na kolena, zvrátil se vzad a začal se dusit ve vlastní krvi. To mi dalo možnost trochu se nadechnout. V pravé dolní polovině zad mě řezala bolest a taky levá noha nebyla právě v nejlepší kondici.
Přehlédl jsem skupinu bojujících. Napadly mě dvě zprávy. Dobrá byla, že proud nepřátel z dveří mezitím ustal, takže už nepřibývali. Špatná byla, že to bylo zřejmě proto, že by se už sem stejně asi nevešli. Pohledem jsem se pokusil najít výrazně čnící chumle skřetů. To by znamenalo, že pod těmi těly budou moji chlapci. Moji živí chlapci. Otřásl jem se. Pouhou jednoduchou početní úvahou jsem došel ke zdrcujícímu závěru. SAKRA, chybí mi šest lidí... A to z původně čtrnáctičlenné skupinky bylo poměrně dost... Tak padesát procent. No nebyla teď pravá chvíle na opakovaní početních úloh. Než jsem se znovu ponořil mezi nepřátele a svůj tesák mezi jejich vnitřnosti, zazněl doposud klasicky hlasitou bitevní vřavou šílený řev. Jeden zcela normálně se pohybující chumel skřetů najednou vybuchl. Jo, vybuchl. Například na jednu stranu letělo krvácející se torzo a na druhou jeho hlava. Ta hlava se tvářila docela překvapeně. A to jsem viděl naprosto přesně, protože mi proletěla kolem obličeje a s rudým chvostem stříkajícím z orvaného krku zapadla oknem do místnosti za mnou. Podobným způsobem opustilo chumel dalších asi pět těl v různém stádiu umírání a tak chumel poněkud prořídl. Když jsem protínal jakýsi zádový pancíř jakéhosi protivníka (vždy je jednoduší zabíjet ze zadu) můj zvědavý pohled se znovu zatoulal k řídnoucímu chumlu. Teď už bylo jasně vidět, co způsobilo dříve popsaný výbuch. Respektive KDO. Jasně jsem viděl SEMSEXE, s MADĚRIČEM, jak se kolem sebe rozhánějí pažemi, z jejich hrudí visí různorodé cáry. Kroužkových košilí, plátů hovězí kůže, cárů kůže gobliních a různobarevných, převážně však zelených vlasů. Jejich tváře byly jednou krvavou ranou, ale v očích jim vládlo šílenství. Že SEMSEX dokázal ranou ruky přelomit býkovy vaz, to jsem věděl, Ale když jsem viděl, jak podobný úder ten krk změnil v hadrový raneček a hlava se týlem naklepla o páteř, ZTUHL jsem překvapením. Goblin, který to musel vidět také... právě jsem mu totiž kroucením tesáku měnil ledviny v nepoužitelnou kaši, a tak byl ke kovářům čelem, ztuhl jako já. Byť to ovšem bezpodmínečně nemusel vyvolat jenom jedinečný pohled na výsledek požití rostliny bersekra. Nijak jinak jsem si totiž změnu v chování normálně flegmatických chlapů nedokázal vysvětlit. A musel jsem opravit svá slova. Na TAKOVOU svačinku čas rozhodně nastal. Během okamžiku se přešli oba kováři ze statického boje při zdi do dynamického pohybu v před. Velmi dynamickému. Těla nepřátel se po polibku jejich pěstí rozstřikovala nadšením na všechny strany a nabraná kinetická energie těl občas vyrážela hůře přibitá prkna ze stěn přilehlých chatrčí. Každý s kovářů měl v levé ruce zákopový tesák, oba ho drželi s čepelí podél těla a používali stejnou měrou ostří, jako hlavici. Jejich pravačky byli ozbrojeny jenom okovanými rukavicemi (při boji s jejich typy zbraní je to nezbytnost, není nic, co by bránilo sklouznutí čepele na ruku). To ale nebylo pro skřety žádná výhoda. Kováři dokonce při postupu nabrali rychlost směrem do největšího chumlu. A zkuste zastavit takových 2200 mn. živé váhy poháněné vztekem, svaly a drogou. Ne. Nechtěl bych stát proti nim.
Mému protivníkovi zřejmě došla do mozku zpráva o kapitulaci ledvin protože se konečně zhroutil. Rychle jsem se rozhlédl kolem hledaje dalšího protivníka. Ne že bych si nemohl vybrat.
Také jsem si všiml, že se rozsvětlilo a udělalo se pěkné teplo. Do úsvitu bylo ještě daleko, takže zbývala varianta rozsáhlého požáru. "Inovace ? Jistě ale co je moc, toho příliš " pomyslel jsem si když chytil barák po za mými zády. A vzdor důkladnému zavlažení krví docela rychle.
Sakra. Tohle byla dost bezvýchodná situace. kováři se z toho zcela jistě dostanou, dokonce jsem si všiml, že jejich nápor osvobodil Wolfa, který se mátožně potácel v jejich stopách a směřovali ke zmítajícímu se klubku kde byl před tím BEASTER s KRTOLEM. Já a ŠI-NO-ŠIVA jsme mohli ještě proskočit oknem do hořícího baráku a zkusit najít, místo, kde nechal tesař díru, ale co ostatní ? Doprdele.
Najednou se ze směru, kterým jsme přišli ozvalo divoké. "BIJ !! ZABIJ !!!" a do tohoto mlýnku na maso ze zasekly další čepele. Zřetelně jsem viděl JOHADESE a MARWYNA jak krok za krokem stále ve stejném směru postupují v před. Pět kroků za nimi ostatní členové první čety žhavili tětivy krátkých luků a posílali do naší uličky šípy. Rána za ranou.
Sice porušili můj rozkaz ohledně hlídání brány, ale pro tentokrát jim to nebudu zazlívat. Stačilo několik desítek šípů a skřeti propadli panice. Jejich morálku už podlomil spanilý nájezd kovářů a štědrá opeřená nadílka paniku zásadním způsobem podpořila. Skřeti začali křičet a celý tento dav se zazmítal směrem od brány. Oba kováři na okamžik vypadali jako ostrůvek v příboji. Příboj kolem nich prosfištěl a tady v uličce boj skončil.
Ne nadlouho. Klesl jsem na nepatrný volný kousek krvavé uličky. Nějak se mi roztřásla kolena a přihlásila se bolest zad. Potom se kolem mě prohnala část první čety s meči v rukou, hodlaje pronásledovat uprchlíky a pak se vyjící nepřátelský dav vrátil. A to minimálně dvakrát větší. Někde nabral další lidi a chtěl vyloženě nejkratší cestou k bráně.Byl vyděšený, křičící a obrovský. Ta část první čety, která se s meči v rukou před malou chvílí prohnala směrem k nim, na okamžik bezradně zastavila . I na jejich temeni jsem viděl jak zbledli. Oba kováři, kteří pod vlivem drogy běželi davu vstříc do něj v plné rychlosti narazili. Jako ocelové kladivo do vody. Na všechny strany vystříkla krev a pak se jejich postup zastavil, a zatím co kolem nich pronikal šílený dav, mávali dlouhýma rukama jako topící se plavci nad

hlubokou vodou, pak udělali krok zpět a v hořkém okamžiku zmizeli pod hladinou. Oči se mi zalili slzami.
Když jsem je otevřel, byl dav už jen pár kroků od čtyřech zmatených chlapů z první čety. To bylo jak plivnutí proti dešti.
A pak se To stalo. Mýma slzami zvlhlýma očima jsem měl pocit, jako by bílé, průhledné světlo vyrazilo od třech kamarádů a z prostoru kolem k WEYLOVI a od něj se pak v jednom jediném neprůhledně bílém klínu zarazilo do přibíhajícímu davu. Ten reagoval jako voda při nárazu na kamenný útes. Na dva proudy rozdělený dav se vychýlil z přímého směru do křižující uličky a po levé a pravé straně WERYLA narazil do zdi baráků ze strany uličky. Hořící barák po mé pravé ruce se začal bortit jako domeček z karet. A v hučící výhni jsem jasně uslyšel ohromený hlas ŠI -NO- ŠIVY.
"Do prdele, to byla SÍLA"
A pak jsem asi omdlel.